UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu kuudes jaosto)

2 päivänä heinäkuuta 2025 *

Kilpailu – Yrityskeskittymät – Juomien tukkukaupan markkinat – Asetuksen (EY) N:o 139/2004 22 artikla – Jäsenvaltion kilpailuviranomaisen, joka kansallisen lainsäädännön mukaan ei ole toimivaltainen tutkimaan keskittymää, Euroopan komissiolle esittämä siirtopyyntö – Komission päätös tutkia keskittymä – Siirtopyynnön määräaika – Tiedoksisaannin käsite – Siirtopyynnöstä tiedottaminen osallistuville yrityksille – Kieliä koskevat järjestelyt – Komission päätöksestä tutkia keskittymä tehtävän ilmoituksen määräaika – Vaikutus jäsenvaltioiden väliseen kauppaan – Kilpailuun kohdistuvan merkittävän vaikutuksen uhka – Komission käsiteltäväksi siirtämisen asianmukaisuus

Asiassa T-289/24,

Brasserie Nationale (aiemmin Brasseries Funck-Bricher et Bofferding), kotipaikka Bascharage (Luxemburg) ja

Munhowen SA, kotipaikka Ehlerange (Luxemburg),

edustajanaan G. Parleani, asianajaja,

kantajina,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään P. Berghe ja N. Cambien,

vastaajana,

jota tukevat

Autorité de concurrence du Grand-Duché de Luxemburg, kotipaikka Luxemburg (Luxemburg), edustajinaan P. Kinsch ja V. Richard, asianajajat,

ja

Anheuser-Busch InBev, kotipaikka Bryssel (Belgia), edustajinaan K. Veranneman ja J.-P. Roemen, asianajajat,

väliintulijoina,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. J. Costeira, tuomarit M. Kancheva, U. Öberg, P. Zilgalvis ja E. Tichy-Fisslberger (esittelevä tuomari),

kirjaaja: hallintovirkamies H. Eriksson,

ottaen huomioon asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa esitetyn ja erityisesti seuraavat:

– unionin yleisen tuomioistuimen päätös 24.6.2024 hyväksyä kantajien pyyntö, joka koski asian käsittelyä nopeutetussa menettelyssä

– unionin yleisen tuomioistuimen osapuolille esittämä kirjallinen kysymys ja niiden unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 25.9. ja 27.9.2024 tähän kysymykseen jättämät vastaukset

– kantajien 25.10.2024 ja komission 4.11.2024 unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon jättämät luottamuksellista käsittelyä koskevat vaatimukset sekä

6.3.2025 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Kantajat, Brasserie Nationale (aiemmin Brasseries Funck-Bricher et Bofferding) ja Munhowen SA, vaativat SEUT 263 artiklaan perustuvalla kanteellaan kumoamaan 14.3.2024 annetun Euroopan komission päätöksen C(2024)°1788 final, joka on annettu yrityskeskittymien valvonnasta 20.1.2004 annetun asetuksen (EY) N:o 139/2004 (EUVL 2004, L 24, s. 1) 22 artiklan 3 kohdan ja Euroopan talousalueesta tehdyn sopimuksen (jäljempänä ETA-sopimus) 57 artiklan nojalla (jäljempänä riidanalainen päätös) ja jossa komissio hyväksyi Autorité de concurrence du Grand-Duché de Luxembourgin (Luxemburgin suurherttuakunnan kilpailuviranomainen, jäljempänä ACL) pyynnön tutkia sitä, että Brasserie Nationale hankkii yksinomaisen määräysvallan Boissons Heintz Sàrl:stä (asia M.11485 – Brasserie Nationale / Boissons Heintz).

Asian tausta

Kyseessä olevat yksiköt

2 Brasserie Nationale on luxemburgilainen yhtiö, jonka toimiala on oluen ja kivennäisveden tuotanto.

3 Brasserie Nationalen kokonaan omistama tytäryhtiö Munhowen on luxemburgilainen yhtiö, joka toimii juomien tukkukaupan alalla Luxemburgissa sekä lähialueilla Ranskassa ja Belgiassa.

4 Boissons Heintz, jonka päätoimipaikka on Luxemburgissa, toimii juomien tukkukaupan alalla Luxemburgissa.

Kyseessä oleva keskittymä

5 Brasserie Nationale ilmoitti lehdistötiedotteessa 31.1.2024 toteutuneesta keskittymästä, jossa se oli hankkinut yksinomaisen määräysvallan Boissons Heintzissa siten, että Munhowen oli ostanut kaikki Boissons Heintzin osakkeet (jäljempänä kyseessä oleva keskittymä).

6 Kyseessä olevan keskittymän liikevaihto ei ylitä raja-arvoa, joten sitä ei pidetä asetuksen N:o 139/2004 1 artiklassa tarkoitettuna unioninlaajuisena keskittymänä eikä sitä siis koskenut velvollisuus ilmoittaa keskittymästä komissiolle mainitun asetuksen 4 artiklan 1 kohdan mukaisesti.

7 Koska Luxemburgissa ei ole yrityskeskittymien valvontajärjestelmää, kyseisessä jäsenvaltiossa ei ole mitään tähän liittyviä ilmoitusvelvollisuuksia. Kyseessä olevasta keskittymästä ei ollut tarpeen ilmoittaa myöskään missään muussa Euroopan unionin jäsenvaltiossa eikä ETA-sopimuksen sopimuspuolena olevassa valtiossa.

Pyyntö siirtämisestä komission käsiteltäväksi

8 Brasserie Nationale otti 22.12.2023 yhteyttä ACL:ään ilmoittaakseen, että sen tytäryhtiö Munhowen aikoi ostaa Boissons Heintzin.

9 Kantajat ja ACL tapasivat 10.1.2024.

10 Kolmannet osapuolet antoivat 17.1.2024 alkaen kyseessä olevasta keskittymästä tietoja ACL:lle.

11 Eräs näistä kolmansista osapuolista pyysi virallisesti 25.1.2024 ACL:ää esittämään komissiolle pyynnön siirtää kyseinen keskittymä komission käsiteltäväksi asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan nojalla ja antoi samalla lisätietoja keskittymästä.

12 ACL pyysi 7.2.2024 asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan nojalla komissiota tutkimaan kyseessä olevan keskittymän (jäljempänä siirtopyyntö). Komissio sai pyynnön samana päivänä.

13 Komissio ilmoitti siirtopyynnöstä 8.2.2024 muiden jäsenvaltioiden kilpailuviranomaisille ja Euroopan vapaakauppajärjestön (EFTA) valvontaviranomaiselle asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 2 kohdan ja ETA-sopimuksen pöytäkirjan nro 24 6 artiklan 3 kohdan mukaisesti. Komissio ilmoitti Brasserie Nationalelle samana päivänä päivätyllä kirjeellä siirtopyynnöstä (jäljempänä tiedote) ja kehotti sitä esittämään huomautuksensa. Saatuaan kantajien laillisten edustajien yhteystiedot komissio toimitti heille edellä mainitun tiedotteen sähköpostitse 9.2.2024.

14 Kantajien ja komission välillä järjestettiin videoneuvottelu 12.2.2024.

15 Komissio lähetti 14.2.2024 kantajille tiedotteen ranskankielisen käännöksen.

16 Brasserie Nationale esitti huomautuksensa 22.2.2004.

17 Komission kanssa 26.2.2024 käydyssä puhelinneuvottelussa Brasserie Nationale pyysi saada tutustua siirtopyyntöön. Komissio lähetti Brasserie Nationalelle samana päivänä siirtopyynnöstä ja sen liitteistä ei-luottamuksellisen version. Komission kehotuksesta Brasserie Nationale esitti lisähuomautuksia 29.2.2024.

18 Määräajan päättyessä 29.2.2024 yksikään jäsenvaltio tai ETA-sopimuksen sopimuspuolena oleva valtio ei ollut pyytänyt saada liittyä siirtopyyntöön.

19 Komissio hyväksyi siirtopyynnön 14.3.2024 riidanalaisella päätöksellä ja ilmoitti siitä samana päivänä Brasserie Nationalelle.

Riidanalainen päätös

20 Komissio katsoi ensiksikin, että 7.2.2024 tehty siirtopyyntö oli esitetty asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukaisessa 15 työpäivän määräajassa. Komissio toi tältä osin esiin, että kyseessä olevasta keskittymästä oli annettu tieto ACL:lle aikaisintaan 17.1.2024, jolloin ACL nimittäin sai ensimmäistä kertaa merkityksellisiä tietoja keskittymästä ja sen vaikutuksista, niin että se voi alustavasti arvioida, täyttyvätkö mainitun asetuksen 22 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa siirtopyynnölle asetetut edellytykset (riidanalaisen päätöksen 20 ja 28–30 kohta).

21 Toiseksi komissio on merkityksellisten markkinoiden määrittämisen osalta aiemman päätöksentekokäytäntönsä mukaisesti määrittänyt yhtäältä oluen tuotanto- ja toimitusmarkkinat suoraan kulutukseen suunnatulla jakelukanavalla (majoitus- ja ravitsemisala, jäljempänä anniskelumyynti) Luxemburgissa ja toisaalta juomien tukkukaupan markkinat majoitus- ja ravitsemisalalle/anniskelumyyntiin Luxemburgissa. Komissio korostaa myös, ettei voida sulkea pois sitä, että oluen tukkukaupan markkinat majoitus- ja ravitsemisalalla muodostavat Luxemburgissa erillisen markkinan (riidanalaisen päätöksen 43, 52 ja 56 kohta).

22 Kolmanneksi kyseessä oleva keskittymä saattaa komission arvion mukaan vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan, koska se estää sellaisten muihin jäsenvaltioihin sijoittautuneiden oluen ja juomien tuottajien pääsyn Luxemburgin markkinoille, joilla ei ole omaa jakeluverkkoa Luxemburgin anniskelupaikkoihin (riidanalaisen päätöksen 63 ja 69 kohta).

23 Neljänneksi komissio katsoo kilpailuun Luxemburgin alueella kohdistuvan merkittävän vaikutuksen uhan osalta, että kyseessä oleva keskittymä uhkaa aiheuttaa yhteensovittamattomia vaikutuksia, jotka johtuvat Luxemburgin markkinoiden tukkukaupan horisontaalisista päällekkäisyyksistä yhtäältä juomien (riidanalaisen päätöksen 73 kohta) ja toisaalta oluiden tukkukaupassa anniskelumyynnin jakelukanavalla (riidanalaisen päätöksen 80 kohta).

24 Lisäksi komissio arvioi, että kyseessä oleva keskittymä uhkaa johtaa kysyntämarkkinoiden sulkemiseen, joka johtuu Luxemburgin markkinoiden ei-horisontaalisista päällekkäisyyksistä yhtäältä oluiden tuotannossa ja toimituksessa anniskelumyynnin jakelukanavalla tukkukaupassa ja toisaalta juomien (olut mukaan luettuna) tukkukaupassa kyseisellä jakelukanavalla sekä pienemmillä ja rajoitetummilla oluiden tukkukaupan markkinoilla Luxemburgissa kyseisellä jakelukanavalla (riidanalaisen päätöksen 84 kohta).

25 Komissio päätteli tästä, että kyseessä oleva keskittymä uhkaa vaikuttaa merkittävästi kilpailuun tuotantoketjun alkupään markkinoilla oluiden tuotannossa ja toimituksessa anniskelumyynnin jakelukanavalla Luxemburgissa sekä tuotantoketjun loppupään markkinoilla kaikkien juomien tukkukaupassa samalla jakelukanavalla Luxemburgissa (riidanalaisen päätöksen 88 ja 89 kohta).

26 Viidenneksi komissio arvioi, että kyseessä oleva keskittymä soveltuu siirtoon ja korosti samalla omaa harkintavaltaansa siirtopyynnön hyväksymisessä. Ensinnäkin kyseessä oleva keskittymä saattaa vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan ja uhkaa vaikuttaa merkittävästi kilpailuun

Luxemburgin alueella (riidanalaisen päätöksen 91 kohta); toiseksi Luxemburgilla ei ole keskittymien valvontajärjestelmää eikä keskittymää ja sen vaikutuksia käsittelisi mikään muukaan valvontajärjestelmä (riidanalaisen päätöksen 92 kohta); kolmanneksi komissiolla on hyvät valmiudet arvioida kyseessä olevia markkinoita ottaen huomioon sen käytössä olevat työkalut ja kokemus juomien tuotannon ja toimituksen aloilla (riidanalaisen päätöksen 93 kohta); ja neljänneksi siirtopyyntö oli tehty vain joitakin päiviä kyseessä olevan keskittymän toteutumisen jälkeen (riidanalaisen päätöksen 94 kohta).

Asianosaisten vaatimukset

27 Kantajat vaativat pääasiallisesti, että unionin yleinen tuomioistuin kumoaa riidanalaisen päätöksen.

28 Komissio vaatii Anheuser-Busch InBevin (jäljempänä AB InBev) ja ACL:n tukemana, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

29 Kantajat esittävät kanteensa tueksi kahdeksan kanneperustetta, joista ensimmäinen on Euroopan talousyhteisössä käytettäviä kieliä koskevista järjestelyistä 15.4.1958 annetun asetuksen N:o 1 (EYVL 1958, 17, s. 385) nojalla sovellettavan kieliä koskevan järjestelyn rikkominen, toinen asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukaisen 15 työpäivän määräajan noudattamatta jättäminen, kolmas mainitun asetuksen 22 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisen määräajan noudattamatta jättäminen, neljäs riidanalaisen päätöksen tiedoksi antaminen liian myöhään, viides puolustautumisoikeuksia, prosessuaalista yhdenvertaisuutta, oikeudenmukaista oikeudenkäyntiä ja luottamuksensuojaa koskevien periaatteiden loukkaaminen, kuudes jäsenvaltioiden väliseen kauppaan kohdistuvan vaikutuksen arvioinnin laiminlyönti, seitsemäs kilpailuun Luxemburgin alueella kohdistuvan merkittävän vaikutuksen uhan arvioinnin laiminlyönti ja kahdeksas komission käsiteltäväksi siirtämisen asianmukaisuutta koskevien näkökohtien epäolennaisuus.

Kantajien edustajana on oltava riippumaton asianajaja

30 On syytä muistuttaa, että kantajan edustamista koskeva kysymys on ehdoton prosessinedellytys ja näin ollen unionin yleinen tuomioistuin voi tutkia sen viran puolesta missä tahansa menettelyn vaiheessa (ks. vastaavasti määräys 5.9.2013, ClientEarth v. neuvosto, C-573/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:564, 20 kohta, ja määräys 30.5.2018, PJ v. EUIPO – Erdmann & Rossi (Erdmann & Rossi), T-664/16, EU:T:2018:517, 47 kohta).

31 Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 53 artiklan mukaisesti asian käsittelyyn unionin yleisessä tuomioistuimessa sovellettavan kyseisen perussäännön 19 artiklan kolmannen kohdan mukaan muiden kuin 19 artiklan ensimmäisessä ja toisessa kohdassa tarkoitettujen asianosaisten edustajan on oltava asianajaja.

32 Edustussäännön, jonka mukaan perussäännön 19 artiklan kahden ensimmäisen kohdan soveltamisalan ulkopuolelle jääviä asianosaisia edustaa asianajaja, tavoitteena on yhtäältä estää, että yksityiset asianosaiset ajaisivat tuomioistuimessa omaa asiaansa käyttämättä välikättä, ja toisaalta varmistaa, että oikeushenkilöiden puolustamisesta huolehtii edustaja, joka on riittävän erillään edustamastaan oikeushenkilöstä (tuomio 4.2.2020, Uniwersytet Wrocławski v. REA, C-515/17 P ja C-561/17 P, EU:C:2020:73, 61 kohta, tuomio 24.3.2022, PJ v. EUIPO, C-529/18 P ja C-531/18 P, EU:C:2022:218, 63 kohta, ja tuomio 14.7.2022, Universität Bremen v. REA, C-110/21 P, EU:C:2022:555, 46 kohta).

33 Sen käsityksen mukaan, joka unionin oikeusjärjestyksessä on asianajajan tehtävästä ja jonka taustalla ovat jäsenvaltioiden yhteiset oikeudelliset perinteet ja johon Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 19 artikla perustuu, asianajaja on oikeudenhoidon toteuttamisessa sellainen osatekijä, joka antaa riippumattomasti ja oikeudenhoidon etujen mukaisesti asiakkaalle tämän tarvitsemaa oikeudellista neuvontaa (ks. määräys 3.6.2024, Trasta Komercbanka v. EKP, C-103/23 P, ei julkaistu, EU:T:2024:483, 31 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

34 Nyt käsiteltävässä asiassa kanteen allekirjoittanut Jean-Louis Schiltz on vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen istunnossa esittämään suulliseen kysymykseen vahvistanut, että hän on Brasserie Nationalen hallituksen puheenjohtaja, mikä on merkitty istunnon pöytäkirjaan. Tällainen asema ei kuitenkaan sovi yhteen kyseisen yhtiön edustamisen kanssa unionin tuomioistuimissa (määräys 4.12.2014, ADR Center v. komissio, C-259/14 P, ei julkaistu, EU:C:2014:2417, 27 kohta; ks. myös vastaavasti tuomio 4.2.2020, Uniwersytet Wrocławski v. REA, C-515/17 P ja C-561/17 P, EU:C:2020:73, 65 kohta). Sama koskee Munhowenin edustusta, sillä se on Brasserie Nationalen täysin omistama tytäryhtiö (ks. edellä 3 kohta) ja sen intressit ovat siis suurelta osin päällekkäisiä viimeksi mainitun yhtiön intressien kanssa. On nimittäin olemassa vaara siitä, että kyseisen asianajajan tehtävä Brasserie Nationalen hallituksen puheenjohtajana vaikuttaa ainakin osittain hänen ammatilliseen mielipiteeseensä (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 6.9.2012, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej ja Puolan tasavalta v. komissio, C-422/11 P ja C-423/11 P, EU:C:2012:553, 25 kohta).

35 Jean-Louis Schiltz ei siis vastaa Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan kolmannen kohdan mukaisia edellytyksiä siten kuin niitä on oikeuskäytännössä tulkittu, eikä hän näin ollen voi edustaa kantajia unionin yleisessä tuomioistuimessa. Tällä tilanteella ei kuitenkaan ole vaikutusta tämän asian käsittelyyn, koska kantajia on koko menettelyn ajan edustanut myös toinen asianajaja, joka täyttää mainitut edellytykset.

Ensimmäinen kanneperuste: asetuksen N:o 1 nojalla sovellettavan kieliä koskevan järjestelyn rikkominen

36 Kantajat kritisoivat sitä, että siirtopyyntöä koskeva kirje oli laadittu englannin kielellä, mikä heidän mukaansa rikkoo asetusta N:o 1, ja sen takia koko menettely oli alusta alkaen lainvastainen. Kantajat arvioivat, ettei sääntöjenvastaisuutta korjannut se seikka, että komissio suostui tietystä ajankohdasta lähtien siihen, että menettely hoidetaan ranskaksi, ja toimitti edellä mainitusta tiedotteesta epävirallisen käännöksen, vaan se päinvastoin vahvisti sääntöjenvastaisuutta. Näin oli sitäkin suuremmalla syyllä, koska komissio käytti heidän mukaansa jälleen englannin kieltä 14.5.2024 antaessaan vastaanottotodistuksen asianajajan muuttuneesta valtakirjasta. Sitä paitsi unionin tuomioistuin on korostanut käytettävää kieltä koskevan kysymyksen tärkeyttä tuomiossa 3.9.2024, Illumina v. komissio (C-611/22 P et C-625/22 P, EU:C:2024:677, 209 kohta).

37 Komission vastauksen mukaan ACL oli hyväksynyt menettelyn kieleksi englannin ja siitä syystä ensimmäiset yhteydenotot kantajiin oli tehty tällä kielellä. Videoneuvottelussa 12.2.2024 kantajat ilmoittivat toivovansa, että keskustelut käydään ranskaksi, ja siitä eteenpäin siirtopyyntöä koskeva menettely hoidettiin komission mukaan kokonaan ranskaksi. Komissio lähetti 14.2.2024 kantajille tiedotteen ranskankielisen käännöksen. Komissio korostaa, että riidanalainen päätös on laadittu ranskaksi. Komissio katsoo, että vaikka voitaisiin todeta, että asetuksen N:o 1 3 artiklaa on rikottu, menettely ei sen seurauksena muutu lainvastaiseksi.

38 Palautetaan mieliin asetuksen N:o 1 3 artikla, jossa säädetään, että ”toimielimen jäsenvaltiolle tai jäsenvaltion lainkäyttövaltaan kuuluvalle henkilölle osoittamat asiakirjat laaditaan kyseisen jäsenvaltion kielellä”.

39 Asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan nojalla komission on ilmoitettava jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille ja asianomaisille yrityksille kaikista kyseisen artiklan 1 kohdan nojalla saamistaan siirtopyynnöistä.

40 Tällainen tieto kirjoitetussa muodossa muodostaa asetuksen N:o 1 3 artiklassa tarkoitetun ”asiakirjan”. Asiakirja on siis toimitettava asianomaisille yrityksille sen jäsenvaltion kielellä, jonka tuomiovaltaan yritykset kuuluvat, ja näin on siinäkin tapauksessa, että kyseisen jäsenvaltion kilpailuviranomainen on luopunut oikeudestaan saada menettelyyn kuuluvat asiakirjat mainitulla kielellä.

41 Kuitenkin nyt käsiteltävässä asiassa komissio oli tiedottanut Brasserie Nationalelle siirtopyynnöstä (ks. edellä 13 kohta) kirjeellä, joka oli laadittu englanniksi. Kyseisen yrityksen päätoimipaikka on Luxemburgin suurherttuakunnassa, jonka virallinen kieli englanti ei ole.

42 Komissio on siis rikkonut asetuksen N:o 1 3 artiklaa lähettämällä Brasserie Nationalelle englanninkielisen tiedotteen.

43 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä käy kuitenkin ilmi, että asetuksen N:o 1 3 artiklassa säädetyn kielen käyttäminen ei ole SEUT 263 artiklassa tarkoitettu olennainen menettelymääräys, jonka rikkominen vaikuttaisi välttämättä minkä tahansa jollekin henkilölle jollakin toisella kielellä osoitetun asiakirjan sääntöjenmukaisuuteen. Kyseisen oikeuskäytännön mukaan on niin, että kun toimielin osoittaa jäsenvaltion tuomiovaltaan kuuluvalle henkilölle asiakirjan, jota ei ole laadittu kyseisen valtion kielellä, tällainen menettelytapa vaikuttaa menettelyn laillisuuteen ainoastaan, jos kyseiselle henkilölle aiheutuu siitä vahinkoa hallinnollisessa menettelyssä (tuomio 9.6.2016, CEPSA v. komissio, C-608/13 P, EU:C:2016:414, 36 kohta).

44 Toisin kuin kantajat väittävät, tiedotteen lähettämisen ja siis näin vireille saatetun hallinnollisen menettelyn sääntöjenmukaisuus voidaan näin ollen kyseenalaistaa ainoastaan, jos englannin kielen käyttäminen tiedotteessa on aiheuttanut vahinkoa valittajalle (tuomio 9.6.2016, CEPSA v. komissio, C-608/13 P, EU:C:2016:414, 37 kohta).

45 Istunnossa kantajat tyytyivät vahingosta toteamaan, että vahinko oli aiheutunut siitä, että he olivat joutuneet pieniin ja keskisuuriin yrityksiin (pk-yrityksiin) kuuluvana yrityksenä osallistumaan menettelyyn, jota käytiin englanniksi, vaikka englanti ei ollut heidän työkielensä, mikä heidän mukaansa johti siihen, että asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan mukaisia määräaikoja ei ollut noudatettu.

46 Kuitenkin siitä ajankohdasta eteenpäin, kun kantajat ilmoittivat komissiolle toiveestaan käydä keskustelut ranskaksi, tätä toivomusta noudatettiin lähes koko riidanalaisen päätöksen antamiseen päättyneen hallinnollisen menettelyn ajan. Erityisesti 12.2.2024 järjestetty videoneuvottelu, jonka tavoitteena oli tiedottaa kantajille siirtopyynnöstä, käytiin ranskaksi. Komissio toimitti kantajille tiedotteesta ranskankielisen käännöksen 14.2.2024 eli alle viikon kuluttua englanninkielisen tiedotteen lähettämisestä (ks. edellä 15 kohta) ja 15 päivää ennen asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyn määräajan päättymistä. Lisäksi Brasserie Nationale esitti 22.2.2024 ja 29.2.2024 huomautuksensa ranskaksi, joten se on saanut mainitun hallinnollisen menettelyn kuluessa ilmaista kantansa hyödyllisesti ja tehokkaasti. Ainoa poikkeus tästä on 14.5.2024 päivätty vastaanottotodistus, joka oli laadittu englanniksi, mutta se ei luontaisesti sisällä mitään olennaisia tietoja.

47 Näin ollen kantajat eivät ole osoittaneet nyt käsiteltävässä asiassa aiheutuneen heille 43 ja 44 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitettua vahinkoa siitä, että komissio on käyttänyt hallinnollisen menettelyn kuluessa muuta kieltä kuin sen jäsenvaltion kieltä, jonka tuomiovaltaan kantajat kuuluvat.

48 Se seikka, että tiedote ja 14.5.2024 päivätty vastaanottotodistus on laadittu englanniksi, ei siis oikeuta kumoamaan riidanalaista päätöstä.

49 Tästä seuraa, että ensimmäinen kanneperuste on hylättävä.

Toinen kanneperuste: asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa säädetyn 15 työpäivän määräajan rikkominen

50 Kantajat väittävät, että siirtopyyntöä ei ole esitetty 15 työpäivän kuluessa siitä, kun keskittymä oli saatu tiedoksi, ja että asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toista alakohtaa on siten rikottu. Pääasiallisesti kantajat väittävät ensinnäkin, että komissio ja ACL tulkitsevat tiedoksisaannin käsitettä liian väljästi, toiseksi, että viimeksi mainittu viranomainen on saanut riittävästi tietoja kyseessä olevasta keskittymästä ennen riidanalaiseen päätökseen kirjattua päivämäärää, kolmanneksi, että komissio ei ole noudattanut kohtuullista huolellisuutta tarkastaessaan, että mainittu viranomainen on noudattanut kyseistä määräaikaa, ja neljänneksi, että siirtopyynnön hyväksyminen loukkaa luottamuksensuojan ja oikeusvarmuuden periaatteita ja on vastoin unionin lainsäätäjän tahtoa.

51 Komissio, AB InBev ja ACL kiistävät nämä väitteet.

52 Asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukaan ”tällainen [siirto]pyyntö on esitettävä viimeistään 15 työpäivän kuluessa keskittymän ilmoittamispäivästä, tai jos ilmoitus ei ole välttämätön, siitä päivästä, jona jäsenvaltio sai muulla tavoin tiedon siitä”.

53 Asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa 15 työpäivän määräajan alkuajankohdaksi vahvistetaan siis siirtopyynnön kohteena olevan keskittymän ilmoittamispäivä tai, jos tällainen ilmoitus ei ole välttämätön, päivämäärä, jona asianomainen jäsenvaltio ”sai muulla tavoin tiedon” kyseessä olevasta keskittymästä.

54 On korostettava, että koska Luxemburgissa ei ole keskittymien valvontajärjestelmää, kyseessä olevasta keskittymästä ei kyseisessä jäsenvaltiossa vaadita ilmoitusta. Tässä tapauksessa 15 työpäivän alkuajankohta on näin ollen päivämäärä, jona asianomainen jäsenvaltio sai muulla tavoin tiedon kyseessä olevasta keskittymästä.

Tiedoksisaannin käsitteen tulkinta

55 Kantajien mukaan siinä tapauksessa, että ilmoitus ei ole välttämätön, asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan sanamuodossa ei edellytetä muuta kuin tieto keskittymästä, ei ilmoitusta eikä lisätietojen tai täydentävien tietojen toimittamista. Komission ja ACL:n laaja tulkinta ilmauksesta ”saada muulla tavoin tieto” merkitsisi pohjimmiltaan kansallisen kilpailuviranomaisen oikeutta passiivisuuteen.

56 Kantajat kiistävät erityisesti tulkinnan, jonka mukaan asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettu tiedon saanti muulla tavalla edellyttäisi sellaisten merkityksellisten tietojen aktiivista toimittamista, joiden avulla kansallinen kilpailuviranomainen pystyisi alustavasti arvioimaan, täyttyvätkö siirtopyynnön edellytykset. Niiden mukaan tällainen tulkinta merkitsisi sitä, että vaikka ilmoitus ei ole välttämätön kyseisessä jäsenvaltiossa, keskittymään osallistuvien yritysten olisi aina noudatettava varovaista lähestymistapaa ja toimittava aktiivisesti, jotta kansallinen viranomainen voi tehdä kyseisen alustavan analyysin. Kantajat katsovat, että tällainen vastaa ilmoitusvelvollisuutta ja menee pidemmälle kuin asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa vaaditaan. Kantajien mukaan vastuu alustavasta arvioinnista on mainitulla viranomaisella. Saatuaan tiedon keskittymästä kyseinen viranomainen ei saa passiivisena odottaa, että osapuolet toimittavat sille tiedoksi kaikki tarvittavat ja hyödylliset seikat.

57 Komissio, AB InBev ja ACL kiistävät nämä perustelut.

58 Jotta asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa käytetty ilmaus ”saada muulla tavoin tieto” voidaan tulkita, on syytä vakiintuneen oikeuskäytännön mukaisesti ottaa asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisesta alakohdasta huomioon paitsi sen sanamuoto, myös asiayhteys, johon se kuuluu, sekä sen toimen tavoitteet ja päämäärät, jonka osa se on, samoin kuin toimen syntyhistoria (ks. tuomio 25.6.2020, A ym. (Aalterin ja Nevelen tuuliturbiinit), C-24/19, EU:C:2020:503, 37 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Tässä asiayhteydessä on otettava huomioon se, että unionin oikeuden säädökset laaditaan usealla kielellä ja että kaikki kieliversiot ovat todistusvoimaisia, joten unionin oikeuden säännöksen tai määräyksen tulkinta voi edellyttää kieliversioiden vertailua (ks. vastaavasti tuomio 26.1.2021, Hessischer Rundfunk, C-422/19 ja C-423/19, EU:C:2021:63, 65 kohta, ja tuomio 14.7.2016, Liettua v. komissio, T-661/14, EU:T:2016:412, 39 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

59 Ensinnäkin on todettava sanamuotoon perustuvasta tulkinnasta, että asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan eri kieliversiot eivät ole yhteneväisiä. Varsinkin kyseisen säännöksen saksan-, englannin-, kroaatin-, espanjan-, ranskan-, unkarin-, italian-, hollannin- ja portugalinkielisissä versioissa käytetyistä ilmauksista käy ilmi, että tiedonsaanti (ranskankielisessä versiossa communication) on toimi, jossa on lähinnä kyse tiedonsiirrosta, kun taas kyseisen säännöksen bulgariankielisen version perusteella voidaan ajatella, että mikä tahansa tieto kyseessä olevasta keskittymästä on riittävä. Asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan erikielisten toisintojen erot aiheuttavat sen, että kyseessä olevaa säännöstä on tulkittava sen lainsäädännön asiayhteyden ja tavoitteen mukaan, jonka osa säännös on (ks. vastaavasti tuomio 28.4.2016, Borealis Polyolefine ym., C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 ja C-391/14–C-393/14, EU:C:2016:311, 90 kohta, ja tuomio 26.1.2021, Hessischer Rundfunk, C-422/19 ja C-423/19, EU:C:2021:63, 65 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

60 Toiseksi historiallisesta tulkinnasta on muistettava, että ilmauksen ”antaa tiedoksi” käyttäminen asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa oli välttämätöntä, jotta sellaiset jäsenvaltiot, joilla ei ole kansallisia yrityskeskittymien valvontaa koskevia oikeussääntöjä, voisivat pyytää komissiota tutkimaan keskittymät, jotka voivat aiheuttaa ongelmia niiden alueella, jos nämä keskittymät vaikuttavat myös jäsenvaltioiden väliseen kauppaan (tuomio 3.9.2024, Illumina v. komissio, C-611/22 P ja C-625/22 P, EU:C:2024:677, 164 kohta).

61 Asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan sanamuotoa ei voida selventää myöskään historiallisen tulkinnan avulla, vaikka näin annetaan näkökulmaa säännöksen syntyhistoriaan. Yhtäältä yrityskeskittymien valvonnasta 21.12.1989 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 4064/89 (EYVL 1989, L 395, s. 1) alkuperäisen version 22 artiklan 4 kohdassa käytetty ilmaus communiquée à l’État membre (suomenkielisessä toisinnossa ”ilmoitettiin jäsenvaltiolle”) vastaa ranskan kielessä substantiivia communication, jota on käytetty asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa (suomenkielisessä toisinnossa ”jäsenvaltio sai muulla tavoin tiedon”). Toisaalta yrityskeskittymien valvonnasta annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 4064/89 muuttamisesta 30.6.1997 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 1310/97 (EYVL 1997 L 180, s. 1) asetuksen N:o 4064/89 22 artiklan 4 kohtaan lisätty muotoilu portée à la connaissance d’un État membre (suomenkielisessä toisinnossa tämäkin käännetty ”ilmoitettiin jäsenvaltiolle”) oli yhtä epätarkka ja monimerkityksinen kuin asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa käytetty ilmaus communication à l’État membre intéressé. Sitä paitsi historiallisen tulkinnan kannalta yrityskeskittymien käsittelypaikan siirtämisestä annetun komission tiedonannon (EUVL 2005, C 56, s. 2; jäljempänä siirtotiedonanto) alaviitteessä 43 ilmauksesta ”sai tiedon” esitetty tulkinta, jonka kantajat riitauttavat, on merkityksetön, koska kyseinen tiedonanto on annettu asetuksen N:o 139/2004 antamista myöhemmin, eikä unionin lainsäätäjä ole näin ollen voinut ottaa sitä huomioon (ks. vastaavasti tuomio 3.9.2024, Illumina v. komissio, C-611/22 P ja C-625/22 P, EU:C:2024:677, 144 kohta).

62 Kolmanneksi on syytä kontekstuaalisen tulkinnan osalta tuoda esiin, että asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa viitataan sen ensimmäisessä lauseenjäsenessä [siirto]pyyntöön. Tätä säännöstä on siis tulkittava asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan pohjalta, sillä siinä esitetään edellytykset, joissa tällainen pyyntö voidaan tehdä. Se merkitsee, että jäsenvaltion on voitava saamansa tiedon avulla arvioida mainittuja edellytyksiä alustavasti ja harkita tiedon perusteella, onko siirtopyynnön esittäminen asianmukaista. Tätä tulkintaa tukee se seikka, että ilmoitus ja tiedon saaminen keskittymästä ovat vaihtoehtoja, joilla on asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan nojalla samat oikeudelliset seuraukset, eli 15 työpäivän määräaika alkaa kulua (ks. edellä 53 kohta). Sama koskee asetuksen N:o 139/2004 4 artiklan 4 ja 5 kohdassa sekä 9 artiklassa esitettyjä muita siirtomekanismeja, joiden osalta määräaika alkaa kulua joko toimittamalla jäljennös ilmoituksesta tai perusteltu lausunto, mikä siis tarkoittaa, että on toimitettava aktiivisesti tietoja, joiden pohjalta mekanismien soveltamisedellytykset voidaan arvioida. Tätä tulkintaa vahvistaa myös se seikka, että yhtäältä jäsenvaltioille asetettu 15 työpäivän määräaika yhtyä siirtopyyntöön alkaa sekin asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan mukaisesti kulua siitä, kun jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille on aktiivisesti toimitettu tietoja, ja toisaalta unionin yrityskeskittymien valvontajärjestelmä perustuu yleensä merkityksellisten tietojen aktiivisen toimittamisen periaatteelle, kuten käy ilmi erityisesti asetuksen N:o 139/2004 4 artiklan 1 ja 2 kohdasta sekä 10 artiklan 1 kohdan ensimmäisestä alakohdasta.

63 Nämä tekijät huomioon ottaen tiedon saaminen asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa tarkoittaa tietojen aktiivista toimittamista jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, jotta tämä voi alustavasti arvioida kyseisen kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädettyjä edellytyksiä.

64 Neljänneksi tämän määritelmän puolesta puhuu myös asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan teleologinen tulkinta.

65 Asetuksen johdanto-osan 11 ja 14 perustelukappaleista käy ilmi, että yrityskeskittymien käsittelypaikan siirto on toteutettava tehokkaasti, mikä sulkee pois sellaisen tulkinnan mainitun asetuksen 22 artiklan 1 kohdan toisen alakohdasta, että jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten olisi pakko aktiivisesti etsiä tietoja keskittymistä, joita on syytä tutkia tässä järjestelmässä. Tehokkuuden tavoitteen saavuttamista haittaisi myös, jos mainittujen viranomaisten olisi 15 työpäivän määräaikaa noudattaakseen varmuuden vuoksi tehtävä siirtopyyntö, vaikka ei olisi varmaa, että kyseisen asetuksen 22 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan edellytykset täyttyvät. Edellä 63 kohdassa esitetyssä tulkinnassa otetaan huomioon se, että unionin lainsäätäjä on halunnut varmistaa, että yrityskeskittymien valvonta suoritetaan määräajoissa, jotka ovat samalla kertaa sekä hyvän hallinnon vaatimusten että liike-elämän vaatimusten mukaisia (ks. tuomio 3.9.2024, Illumina v. komissio, C-611/22 P ja C-625/22 P, EU:C:2024:677, 204 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

66 Viidenneksi myös oikeusvarmuuden periaate, johon kantajatkin vetoavat, tukee 63 kohdassa esitettyä tulkintaa, sillä se edellyttää erityisesti, että lainsäädännön perusteella ne, joita asia koskee, voivat saada selville tarkasti, minkä laajuisia niille asetetut velvoitteet ovat, ja voivat yksiselitteisesti saada tiedon oikeuksistaan ja velvollisuuksistaan ja ryhtyä niiden johdosta asianmukaisiin toimenpiteisiin (ks. tuomio 1.7.2014, Ålands Vindkraft, C-573/12, EU:C:2014:2037, 127 ja 128 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

67 Tällä tulkinnalla varmistetaan, että on selkeästi määritelty, milloin asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukainen määräaika alkaa kulua. Toimittamalla toimivaltaisille viranomaisille tiedot, joiden avulla nämä voivat alustavasti arvioida mainitun kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyt edellytykset, keskittymän osalliset voivat olla varmoja siitä, että määräaika on alkanut kulua ja että siirtopyynnön tekeminen ei ole mahdollista enää määräajan päätyttyä. Tällä tavoin taataan, että mainittu määräaika ei riipu ennakoimattomista ja epävarmoista olosuhteista, kuten tiettyä keskittymää koskevista julkisesti saatavilla olevista tiedoista.

68 Päinvastoin kuin kantajat katsovat, kansalliset viranomaiset, jotka eivät ole asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitetun tiedon laatijoita vaan sen vastaanottajia, eivät ratkaise kyseisen säännöksen mukaista määräaikaa. Keskittymään osallistuvat yritykset voivat sitä vastoin käynnistää kyseisen määräajan kulumisen toimittamalla edellä 63 kohdassa esitettyjä vaatimuksia vastaavat tiedot. Siinä tapauksessa, että viranomaiset eivät noudata mainittua määräaikaa, kyseiset osapuolet voivat vedota määräajan umpeutumiseen esittäessään komissiolle siirtopyyntöä koskevat huomautuksensa, ja jos komissio hyväksyy pyynnön, ne voivat vedota siihen unionin tuomioistuimessa nostaessaan kumoamiskanteen päätöksestä, jolla siirtopyyntö on hyväksytty. Mainitut viranomaiset eivät siis voi harkinnanvaraisesti määrittää, milloin määräaika alkaa, vaan niiden on otettava huomioon objektiiviset kriteerit, jotka kuuluvat tuomioistuinvalvonnan piiriin.

69 Tästä seuraa edellä 63 kohdassa esitetyn tulkinnan mukaisesti, että asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitetun tiedonsaannin on muodoltaan koostuttava merkityksellisten tietojen aktiivisesta toimittamisesta asianomaisen jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle ja sen on sisällettävä riittävät tiedot, jotta kyseinen viranomainen voi alustavasti arvioida kyseisen kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädettyjä edellytyksiä.

70 Kuten komissio siis perustellusti väittää, asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa säädetty 15 työpäivän määräaika alkaa kulua siitä ajankohdasta, jona kaikki kyseiset tiedot on toimitettu. Sillä ei ole tässä yhteydessä merkitystä, ovatko osalliset yritykset vai kolmannet osapuolet toimittaneet mainitut tiedot vai saadaanko ne täysin eri lähteestä.

71 Päinvastoin kuin kantajat väittävät, pelkkä tieto keskittymän olemassaolosta ei siis riitä siihen, että määräaika alkaisi kulua, koska toimivaltainen viranomainen ei voi tämän tiedon avulla alustavasti arvioida asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan soveltamisedellytyksiä.

72 Sitä paitsi kun kantajat moittivat väitettyä oikeutta passiivisuuteen ja vaativat asianomaisilta toimivaltaisilta viranomaisilta positiivisia toimia siitä ajankohdasta alkaen, kun niille on ilmoitettu keskittymän olemassaolosta, ne viittaavat, kuten edellä 62 kohdasta käy ilmi, ominaisuuteen, joka on yleensä ottaen vieras unionin yrityskeskittymien valvontajärjestelmän kannalta ja erityisesti sen siirtomekanismien kannalta, sillä sen enempää komissio kuin kansalliset viranomaiset eivät niiden yhteydessä etsi aktiivisesti tietoja keskittymistä, joita kyseisessä järjestelmässä on syytä tutkia. Tällainen tulkinta johtaisi merkittävään hallinnolliseen taakkaan ja olisi siten ristiriidassa myös edellä 65 kohdassa mainitun tehokkuutta koskevan tavoitteen kanssa ja johtaisi siihen, että asetuksen N:o 139/2004 22 artiklassa tarkoitettu siirtomekanismi ei enää olisi hyödyllinen.

73 Lopuksi on syytä hylätä kantajien väite, jonka mukaan asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan tulkinta sellaisena kuin se on edellä 63 kohdassa vastaa ilmoitusvelvollisuutta.

74 Tietojen toimittamisen laiminlyönti ei nimittäin johda seuraamuksiin, joita sen sijaan säädetään asetuksen N:o 139/2004 14 artiklan 2 kohdan a alakohdassa ilmoituksen puuttumisesta. Tällaiselle tietojen toimittamiselle ei myöskään ole asetettu mitään muodollisia vaatimuksia, kuten komissio huomauttaa. Tiedot voidaan antaa esimerkiksi yksinkertaisena muistiona, jossa ilmoitetaan lyhyesti ne osatekijät, joiden perusteella asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisia edellytyksiä on mahdollista analysoida ja joita ovat muun muassa kyseessä oleva keskittymä ja sen osapuolina olevat yritykset, markkinat, joihin keskittymä vaikuttaa, vaikutus jäsenvaltioiden väliseen kauppaan ja vaikutus kilpailuun asianomaisen jäsenvaltion alueella.

75 Tällainen tieto ei siis vastaa pakollista ilmoitusta muodoltaan, sisällöltään eikä kohteeltaan; ilmoitus vaatii yrityskeskittymien valvonnasta annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 139/2004 täytäntöönpanosta ja komission asetuksen (EY) N:o 802/2004 kumoamisesta 20.4.2023 annetun komission täytäntöönpanoasetuksen (EU) 2023/914 (EUVL 2023, L 119, s. 22) 4 artiklan mukaisesti täydellisten tietojen toimittamista, jotta komissio voi tehdä lopullisen arvion keskittymän soveltumisesta sisämarkkinoille; tällaisia tietoja ovat muun muassa tiedot, joita edellytetään mainitun asetuksen liitteissä I ja II olevissa lomakkeissa (CO-lomake ja yksinkertaistettu CO-lomake).

76 Lisäksi asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa käytetty tiedoksisaannin käsite viittaa pääasiallisesti keskittymiin, jotka voivat aiheuttaa ongelmia sellaisen jäsenvaltion alueella, jolla ei ole keskittymien valvontaa koskevaa kansallista sääntelyä (ks. vastaavasti tuomio 3.9.2024, Illumina v. komissio, C-611/22 P ja C-625/22 P, EU:C:2024:677, 164 kohta); tämä koskee nykyisin ainoastaan Luxemburgin suurherttuakuntaa. Voidaankin todeta, että ilmauksen soveltamisala on suppea.

15 työpäivän määräajan alku nyt käsiteltävässä asiassa

77 Kantajat katsovat, että ACL oli saanut kyseessä olevasta keskittymästä riittävästi tietoja jo ennen riidanalaisessa päätöksessä käytettyä päivämäärää, joka oli 17.1.2024. Ne väittävät, että ACL oli todellisuudessa saanut tiedot mainitusta keskittymästä jo 10.1.2024, josta päivästä alkaen se olisi pystynyt alustavasti arvioimaan keskittymää.

78 Ensinnäkin keskittymä on kantajien mukaan erittäin yksinkertainen. Toiseksi ACL on niiden mukaan yhtäältä tutkinut tukkukaupan alaa Luxemburgissa vuodesta 2015, panimo- ja juomien vähittäismyyntialaa vuodesta 2017 sekä panimojen ja majoitus- ja ravitsemisalan ammattilaisten välisiä suhteita vuodesta 2019 niin, että kantajat ja AB InBevin tytäryhtiö olivat erityisesti kohteena, ja toisaalta ACL on saanut paljon hyödyllistä tietoa kantajilta ja muilta toimijoilta vuodesta 2015 tekemiensä tutkimusten puitteissa. Kyseinen viranomainen olisi näiden tietojen avulla voinut tehdä kyseessä olevasta keskittymästä alustavan arvion vuoden 2024 alussa. Kolmanneksi kantajien mukaan ACL on myöntänyt saaneensa tiedon mainitusta keskittymästä 22.12.2023. Neljänneksi ensimmäiset lehtiartikkelit julkaistiin 9.1.2024. Viidenneksi Brasserie Nationale kertoo tiedottaneensa ACL:lle tämän kanssa järjestetyssä neuvottelussa 10.1.2024, että sen tytäryhtiö Munhowen on hankkimassa omistukseensa Boissons Heintzin.

79 Kantajat täsmentävät, että ACL:lle ilmoitettiin kyseisessä kokouksessa, että kyseessä oleva keskittymä toteutuisi tammikuun 2024 lopussa. Ne kritisoivat sitä, ettei kyseinen viranomainen esittänyt juurikaan kysymyksiä mainitusta keskittymästä eikä ollut esittänyt mitään konkreettista jatkosuunnitelmaa vaan oli tyytynyt vastaamaan, että se pitäisi yllä yhteyksiä Munhowenin asianajajiin. Kyseessä olevaan keskittymään osallistuvat yritykset päättivät kolme viikkoa myöhemmin eli 31.1.2024 toteuttaa keskittymän luovuttamalla osakkeet ja maksamalla niiden hinnan, koska mainittu viranomainen ei ollut siihen mennessä reagoinut mitenkään. Kantajien mukaan olisi ollut yksinkertaista ja järkevää sekä oikeusvarmuuden ja tehokkuuden periaatteiden mukaista, jos ACL olisi ottanut yhteyttä Munhowenin asianajajiin 10.–30.1.2024 neuvottelujen jatkamiseksi tai ilmoittaakseen, että asiassa oli ongelma.

80 ACL ei kuitenkaan toiminut; se ei tehnyt yhtäkään myönteistä tointa eikä esittänyt pyyntöä saada lisätietoja täydentääkseen sillä jo olleita tietoja. Sen sijaan ACL odotti yhteydenottoja kolmansilta. Kantajien mukaan ACL:n viittauksista on käynyt ilmi, että Brasserie Nationalen kanssa kilpailevan yrityksen aloite oli ratkaiseva siirtopyynnön kannalta. ACL on siis antanut asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa säädetyn 15 työpäivän määräajan mennä ohi reagoimatta.

81 Komissio, AB InBev ja ACL kiistävät nämä perustelut.

82 Ensiksikin riidanalaisen päätöksen 22 kohdasta ja siirtopyynnön 16 kohdasta käy ilmi, että Brasserie Nationale on ensin 22.12.2023 ja sitten 10.1.2024 ilmoittanut ACL:lle, että sen tytäryhtiö Munhowen aikoo hankkia Boissons Heintzin. Kantajat eivät kuitenkaan ole osoittaneet, että Brasserie Nationalen kyseisinä päivinä ACL:lle antamat tiedot kyseessä olevan

keskittymän olemassaolosta olisivat 69 kohdassa esitetyn tulkinnan mukaisesti olleet riittäviä, jotta niiden perusteella olisi pystynyt alustavasti arvioimaan, täyttyvätkö siirtopyynnön tekemiselle asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa asetetut edellytykset. Päinvastoin, komission vastinekirjelmän liitteenä B.8 toimitetusta 10.1.2024 pidetyn kokouksen pöytäkirjasta käy ilmi, että kantajien edustaja ei ollut antanut mitään yksityiskohtaisia tietoja kyseessä olevasta keskittymästä ja että ACL oli ilmoittanut edustajalle, ettei sillä ollut tarpeeksi yksityiskohtaisia tietoja, jotta se olisi voinut ottaa kantaa asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan mukaiseen siirtopyyntöön ja SEUT 102 artiklan soveltamiseen.

83 Toiseksi kantajat eivät ole osoittaneet myöskään, että ACL olisi ennen 17.1.2024 saanut kolmansilta tai muulla tavoin tietoja, joiden perusteella se olisi voinut alustavasti arvioida, täyttyvätkö siirtopyynnön tekemiselle asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa asetetut edellytykset. Kantajien perustelut nojaavatkin siihen harhakäsitykseen, että ACL:n tehtävä olisi tehdä tutkimuksia saadakseen tällaiseen alustavaan arviointiin tarvittavat tiedot, mutta kuten edellä 71 ja 72 kohdassa todetaan, se ei pidä paikkaansa.

84 Koska ACL oli saanut tiedot ainoastaan keskittymän olemassaolosta eikä sillä ollut velvollisuutta aktiivisesti etsiä tietoja kyseessä olevasta keskittymästä ja siihen osallistuvista yrityksistä, kantajilla ei ole oikeutta moittia kyseistä viranomaista myönteisen toiminnan puutteesta. Lehtiartikkeleilla ja mainitun keskittymän väitetyllä yksinkertaisuudella ei näin ollen ole merkitystä.

85 Sitä paitsi vaikka ACL:n alakohtaiset tutkimusraportit tukkukaupan alalta sekä panimojen ja juomien vähittäismyynnin alalta voivat olla hyödyllisiä kyseessä olevan keskittymän tiettyjen mahdollisten kilpailuvaikutusten arvioinnissa Luxemburgissa, on syytä huomauttaa, että yhtäältä kyseiset raportit ovat vuodelta 2019, joten ne eivät ole kovin ajankohtaisia, ja toisaalta ne eivät koske edellä 21 kohdassa mainittuja merkityksellisiä markkinoita, varsinkaan juomien tukkukauppaa anniskelumyynnin jakelukanavalla Luxemburgissa. Viimeksi mainittu markkina on kuitenkin erityisen merkittävä mainitun keskittymän alustavan analysoinnin kannalta, kun otetaan huomioon, että Munhowen ja Boissons Heintz toimivat molemmat juomien tukkukaupassa Luxemburgissa (ks. edellä 3 ja 4 kohta). Samoin tiedot, jotka ACL oli saanut muiden vuodesta 2015 tekemiensä tutkimusten puitteissa, kuten tiedot panimoiden ja majoitus- ja ravitsemisalan välisistä suhteista Luxemburgissa, eivät olleet täysin ajantasaisia ja koskivat vain rajoitettua osaa kyseisistä markkinoista. Siltä osin kuin mainitut alakohtaiset tutkimukset eivät koskeneet kyseistä keskittymää, ne eivät kuitenkaan olisi ilman lisätietojen hankkimista riittäneet alustavan analyysin tekemiseen asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun siirtopyynnön edellytyksistä.

86 Koska ei ole näyttöä siitä, että kaikki merkitykselliset tiedot asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädettyjen edellytysten alustavaa arviointia varten olisi aktiivisesti toimitettu ACL:lle ennen 17.1.2024, komissiota ei voida moittia siitä, että se on riidanalaisen päätöksensä 28 kohdassa valinnut kyseisen päivämäärän päiväksi, jona kyseisen kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettu 15 työpäivän määräaika alkaa kulua.

Komission suorittama 15 työpäivän määräajan noudattamista koskeva tarkastus

87 Kantajat väittävät, että komissio on hyväksynyt siirtopyynnön tarkastamatta kohtuullisen huolellisesti, että asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa säädettyä 15 työpäivän määräaikaa on noudatettu.

88 Komissio kiistää tämän väitteen.

89 On syytä korostaa, että komissio on riidanalaisen päätöksen 20–30 kohdassa tarkastellut sitä, onko siirtopyyntö esitetty asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukaisessa 15 työpäivän määräajassa.

90 Komissio on tarkemmin sanottuna ottanut huomioon Brasserie Nationalen huomautukset (riidanalaisen päätöksen 23 kohta) ja tutkinut, osoittaako näyttö, että viimeksi mainittu oli 10.1.2024 toimittanut ACL:lle riittävästi merkityksellisiä tietoja, joiden avulla ACL olisi pystynyt alustavasti arvioimaan, täyttyvätkö siirtopyynnön tekemiselle asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa asetetut edellytykset (riidanalaisen päätöksen 24 kohta). Komissio on myös keskustellut kyseisen viranomaisen kanssa tiedoista, joita kyseessä olevaan keskittymään osallistuvat yritykset ovat sille antaneet. Komissio totesi, että kantajat eivät olleet toimittaneet konkreettisia tietoja, joiden avulla kyseessä olevaa keskittymää ja sen vaikutuksia Luxemburgin alueella olisi voinut arvioida (riidanalaisen päätöksen 25 kohta ja alaviite 23). Komissio on tuonut esiin, että kolmannet osapuolet ovat 17.1.2024 ja 25.1.2024 toimittaneet tällaisia tietoja (riidanalaisen päätöksen 27 kohta). Komissio päätteli, että ACL on saanut kyseisen keskittymän tiedoksi aikaisintaan 17.1.2024 (riidanalaisen päätöksen 28 kohta), joten 7.2.2024 tehty siirtopyyntö on tehty asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukaisessa 15 työpäivän määräajassa (riidanalaisen päätöksen 29 kohta).

91 Toisin kuin kantajat väittävät, komissio on siis tarkastanut, onko ACL esittänyt siirtopyynnön asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukaisessa 15 työpäivän määräajassa, eikä täsmällistä päivämäärää, jona määräaika on alkanut kulua, ole ollut tarpeen määrittää.

Luottamuksensuojan ja oikeusvarmuuden periaatteiden väitetty loukkaaminen

92 Kantajien mukaan siirtopyynnön hyväksyminen loukkaa luottamuksensuojan ja oikeusvarmuuden periaatteita ja on vastoin siirtopyynnölle lyhyen määräajan asettaneen unionin lainsäätäjän tahtoa. Niiden mukaan siirrolla asetettiin kyseessä olevan keskittymän pätevyys jälkikäteen kyseenalaiseksi. Tuomion 3.9.2024 Illumina v. komissio (C-611/22 P ja C-625/22 P, EU:C:2024:677, 206 ja 207 kohta) mukaisesti asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan tulkinnan on oltava tehokkuuden, ennakoitavuuden ja oikeusvarmuuden periaatteiden mukaisia, ja kyseisen säännöksen mukaisen määräajan noudattamatta jättäminen loukkaa tehokkuuden ja oikeusvarmuuden periaatteita.

93 Komissio kiistää tämän väitteen.

94 Aluksi on huomautettava, että asetuksen N:o 139/2004 22 artiklassa sallitaan keskittymän siirto komissiolle sen toteutumisen jälkeen, mikä käy ilmi 22 artiklan 4 kohdan ensimmäisestä alakohdasta. Koska mainittua säännöstä vastaan ei ole esitetty lainvastaisuusväitettä, kantajat eivät voi sillä perusteella, että keskittymä on jo toteutettu eikä sitä voi kansallisen oikeuden perusteella kyseenalaistaa, moittia sitä, että komissio on soveltanut säännöstä kyseessä olevaan keskittymään.

95 Kantajat vetoavat oikeusvarmuuden periaatteeseen ja unionin lainsäätäjän tahtoon, mutta siltä osin on todettava edellä 65–68 ja 72 kohdasta käyvän ilmi, että riidanalaisessa päätöksessä ja edellä 69 kohdassa esitetty tulkinta on välttämättä valittava yhtäältä tehokkuuden periaatteen ja

asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan tehokkaan vaikutuksen vuoksi ja toisaalta siksi, että siten varmistetaan keskittymien valvonta määräajoissa, jotka ovat samalla kertaa sekä hyvän hallinnon vaatimusten että liike-elämän vaatimusten mukaisia.

96 Luottamuksensuojan periaatteen osalta riittää, kun palautamme mieleen, että kyseistä periaatetta voidaan todeta loukatun ainoastaan siinä tapauksessa, että yksityiselle on syntynyt perusteltuja odotuksia unionin toimielimen sille esittämien täsmällisten vakuuttelujen vuoksi. Tällaisia vakuutteluja ovat riippumatta siitä muodosta, jossa ne on annettu tiedoksi, täsmälliset, ehdottomat ja yhtäpitävät tiedot (ks. tuomio 16.9.2021, FVE Holýšov I ym. v. komissio, C-850/19 P, ei julkaistu, EU:C:2021:740, 34 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Kantajat eivät kuitenkaan ole osoittaneet yhdenkään sellaisen vakuuttelun olemassaoloa, jonka komissio olisi niille antanut. Se, että komissio hyväksyi siirtopyynnön riidanalaisessa päätöksessä, ei näin ollen voi loukata mainittua periaatetta.

97 On siis hylättävä väitteet, jotka perustuvat luottamuksensuojan ja oikeusvarmuuden periaatteiden sekä unionin lainsäätäjän tahdon loukkaamiseen ja kyseessä olevan keskittymän pätevyyden jälkikäteen tehtävään valvontaan.

98 Edellä sanottu huomioon ottaen toinen kanneperuste on kokonaisuudessaan hylättävä perusteettomana.

Kolmas kanneperuste: asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyn määräajan rikkominen

99 Kantajat katsovat, että se seikka, että osallistuville yrityksille on ilmoitettu siirtopyynnöstä ranskaksi vasta 14.2.2024 ja että kyseinen pyyntö on annettu niille tiedoksi vasta 26.2.2024, rikkoo asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 2 kohtaa. Ne katsovat, että tiedon mainitusta pyynnöstä olisi pitänyt saapua niille 7.2.2024 tai sitä seuraavana päivänä. Niiden mukaan ainoastaan ranskankielinen siirtopyyntö on hyödyllinen ja pätevä tiedoksianto.

100 Komissio kiistää tämän väitteen.

101 Todetaan, että asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan ”komissio ilmoittaa jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille ja keskittymään osallistuville yrityksille viipymättä kaikista [kyseisen artiklan] 1 kohdan nojalla saamistaan pyynnöistä.”

102 Jotta kyseisen velvollisuuden täsmällinen ulottuvuus voidaan ymmärtää, on tutkittava niiden tietojen sisältöä ja muotoa, jotka komission on annettava jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille ja keskittymään osallistuville yrityksille, samoin kuin sitä, mitä merkitsee vaatimus, jonka mukaan tiedot on ilmoitettava ”viipymättä”.

103 Ensinnäkin tietosisällön osalta on syytä ottaa huomioon asiayhteys, johon mainittu velvollisuus liittyy, analysoimalla asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 2 kohdan ensimmäisen ja toisen alakohdan välistä yhteyttä. Toisen alakohdan mukaan ”muilla jäsenvaltioilla on oikeus yhtyä alkuperäiseen pyyntöön 15 työpäivän kuluessa siitä, kun ne ovat vastaanottaneet komission toimittaman alkuperäisen pyynnön”. Kyseisen kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädettyjen tietojen on siis määrä mahdollistaa se, että muiden jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset esittävät pyynnön yhtyä alkuperäiseen pyyntöön. Tällaista pyyntöä varten kyseisten viranomaisten täytyy – aivan kuten siirtopyynnön esittävän jäsenvaltion viranomaistenkin on täytynyt kyseisen asetuksen 22 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettujen tietojen

avulla (ks. edellä 69 kohta) – pystyä alustavasti arvioimaan mainitun asetuksen 22 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisia soveltamisedellytyksiä, mihin heillä, samoin kuin siirtopyynnön esittävän jäsenvaltion viranomaisilla, on 15 työpäivän määräaika. Siitä seuraa, että mainitun asetuksen 22 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa mainittujen tietojen on sisällettävä siirtopyynnön kaikki olennaiset osatekijät, jotta muiden jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset voivat arvioida, onko tarkoituksenmukaista yhtyä siirtopyyntöön.

104 Siltä osin kuin asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa asetetaan osallistuvat yritykset samaan asemaan kuin [muiden] jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset, komission on ilmoitettava samat tiedot kyseisille yrityksille, jotta ne voivat esittää huomautuksensa.

105 Toiseksi on siirtopyyntöä koskevien tietojen osalta huomautettava, että asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa ei säädetä näille tiedoille mitään erityisiä muotovaatimuksia. Kuten komissio korostaa, kyseisessä säännöksessä ei vaadita, että komissio toimittaa kansallisille viranomaisille tai osallistuville yrityksille siirtopyynnöstä jäljennöksen, vaikka komissio voikin siten täyttää kyseiseen säännökseen perustuvan tiedotusvelvollisuutensa.

106 Kolmanneksi asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetystä aikaa koskevasta vaatimuksesta on todettava, että ilmauksella ”viipymättä” tarkoitetaan heti, nopeasti tai ilman lykkäystä (tuomio 28.9.2022, Grieger v. komissio, T-517/21, ei julkaistu, EU:T:2022:588, 39 kohta).

107 Nyt käsiteltävässä asiassa komissio on lähettänyt tiedotteen Brasserie Nationalelle 8.2.2024 eli seuraavana päivänä siitä, kun komissio otti 7.2.2024 siirtopyynnön vastaan (ks. edellä 12 ja 13 kohta). Tiedote on kannekirjelmän liitteenä A.6, ja se sisältää tiivistelmän syistä, joiden takia ACL katsoo, että kyseessä oleva keskittymä vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan ja uhkaa vaikuttaa merkittävästi kilpailuun Luxemburgin alueella, ja joiden takia se siis täyttää asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan soveltamisedellytykset.

108 Kyseessä olevat tiedot on lähetetty viipymättä, ne koskevat siirtopyyntöä ja täyttävät sekä muotonsa että sisältönsä puolesta asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan vaatimukset siten kuin ne on esitetty edellä 103–106 kohdassa.

109 Kuten komissio vahvistaa, sillä ei siis ole merkitystä, että siirtopyyntö, jonka toimittamista ei edellä tarkoitettujen vaatimusten täyttämiseksi edellytetä (ks. edellä 105 kohta), on lähetetty Brasserie Nationalelle vasta 26.2.2024. Ei myöskään ole tarpeen tarkastella, täyttääkö 12.2.2024 järjestetty videoneuvottelu (ks. edellä 14 kohta) yhdessä 8.2.2024 ja 9.2.2024 toteutettujen yhteydenottojen kanssa (ks. edellä 13 kohta) mainitut vaatimukset.

110 Tiedote oli tosin laadittu englanniksi, millä rikottiin asetuksen N:o 1 3 artiklaa (ks. edellä 39–42 kohta). Edellä 43 ja 44 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaan tiedotteen ja sitä kautta myös hallinnollisen menettelyn sääntöjenmukaisuus voidaan kuitenkin kyseenalaistaa ainoastaan, jos englannin käytöstä tiedotteessa on aiheutunut kantajille vahinkoa. Kuten edellä 45–47 kohdassa esitetään, kantajat eivät kuitenkaan ole näyttäneet toteen, että englannin käyttäminen olisi aiheuttanut niille hallinnollisen menettelyn puitteissa vahinkoa.

111 Kolmas kanneperuste on näin ollen hylättävä.

Neljäs kanneperuste: riidanalaisen päätöksen antaminen tiedoksi liian myöhään

112 Kantajat väittävät, että riidanalaisen päätöksen tiedoksi antaminen Brasserie Nationalelle 12.4.2024 tapahtui liian myöhään.

113 Yhtäältä se ei vastaa asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan taustalla vaikuttavaa pyrkimystä nopeaan käsittelyyn, sillä artiklassa edellytetään tiedonannon olevan hyödyksi siten, että osallistuvat yritykset voivat ottaa siihen kantaa ja toimia. Toisaalta kyseinen tiedonanto, joka annettiin lähes yhden kuukauden myöhemmin kuin viimeinen mahdollinen päivä riidanalaisen päätöksen tekemiseen, oli kyseisen säännöksen vastainen, ja menettely rikkoi erityisesti sen 3 kohtaa, jossa säädetään 15 ja 10 työpäivän määräajoista. Kantajien mukaan komissiolla ei ole oikeutta pidentää näitä määräaikoja 20 lisäpäivällä antamalla riidanalaisen päätöksen tiedoksi liian myöhään.

114 Komissio ei hyväksy tätä väitettä.

115 Ensinnäkin asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa säädetään, että ”komissio antaa [siirtopyyntöä koskevan] päätöksensä tiedoksi kaikille jäsenvaltioille ja keskittymään osallistuville yrityksille. Mainitun säännöksen mukaan ”se voi vaatia ilmoituksen tekemistä [mainitun asetuksen] 4 artiklan mukaisesti”.

116 Kyseinen säännöksessä edellytetään ainoastaan, että komissio antaa riidanalaisen päätöksensä tiedoksi kyseessä olevaan keskittymään osallistuville yrityksille, kuten komissio perustellusti toteaa. Komission siirtotiedonannon 79 kohdan mukaan ”päätöksestä ilmoitetaan keskittymään osallistuville yrityksille osoitetulla kirjeellä”. Komissio rajoittaa tiedonannossa oman harkintavaltansa käyttämistä (ks. tuomio 16.2.2017, H & R ChemPharm v. komissio, C-95/15 P, ei julkaistu, EU:C:2017:125, 57 kohta).

117 Nyt käsiteltävässä asiassa komissio ilmoitti kantajille riidanalaisesta päätöksestä kirjeellä 14.3.2024 eli samana päivänä kuin päätös annettiin (ks. myös edellä 19 kohta). Ottaen huomioon tämä välittömästi tehty ilmoitus komissio on täyttänyt sille asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 3 kohdan toisen alakohdan nojalla kuuluvan velvollisuuden.

118 Toiseksi on syytä huomata, että riidanalainen päätös on osoitettu ACL:lle eikä kantajille.

119 Tämä johtuu siitä, että asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan mukainen siirtomenettely on jäsenvaltioiden ja komission välinen. Toisin kuin mainitun asetuksen 4 artiklan 4 ja 5 kohdassa säädetyissä siirtomekanismeissa, jäsenvaltiot – eivät keskittymään osallistuvat yritykset – käynnistävät menettelyn lähettämällä kyseisen asetuksen 22 artiklan 1 kohdan mukaisen siirtopyynnön, ja jos pyyntö hyväksytään antamalla kyseisen artiklan 3 kohdan mukainen päätös, toimivalta tehdä siirtopyynnön kohteena olevaa keskittymää koskeva tutkinta siirtyy komissiolle.

120 Tältä osin on syytä täsmentää, että jäsenvaltion pyyntö asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdassa ei tarkoita ainoastaan hallitukselta tai ministeriöltä tulevia pyyntöjä, vaan se kattaa myös pyynnöt, jotka tulevat kansalliselta kilpailuviranomaiselta (ks. vastaavasti tuomio 15.12.1999, Kesko v. komissio, T-22/97, EU:T:1999:327, 86 kohta).

121 SEUT 297 artiklan 2 kohdan kolmannen alakohdan mukaan päätökset, joille on osoitettu vastaanottaja, annetaan tiedoksi niille, joille ne on osoitettu, ja ne tulevat voimaan, kun ne on annettu tiedoksi.

122 Komissiolla ei siis ollut velvollisuutta antaa riidanalainen päätös tiedoksi kyseessä olevaan keskittymään osallistuville yrityksille, koska päätös oli osoitettu yksinomaan ACL:lle, ei keskittymään osallistuville.

123 Kantajat olivat saaneet välittömästi tiedon riidanalaisesta päätöksestä, jota ei ollut osoitettu niille; kantajat eivät näin ollen voi väittää, että komission olisi pitänyt antaa riidanalainen päätös heille tiedoksi ennen 12.4.2024.

124 Neljäs kanneperuste on näin ollen hylättävä.

Viides kanneperuste: puolustautumisoikeuksia, prosessuaalista yhdenvertaisuutta, oikeudenmukaista oikeudenkäyntiä ja luottamuksensuojaa koskevien periaatteiden loukkaaminen

125 Kantajat katsovat, että ensimmäiseen, toisen, kolmanteen ja neljänteen kanneperusteeseen liittyy tekijöitä, joita voidaan luonnehtia myös puolustautumisoikeuksia, prosessuaalista yhdenvertaisuutta, oikeudenmukaista oikeudenkäyntiä ja luottamuksensuojaa koskevien periaatteiden loukkaamiseksi. Kantajat viittaavat erityisesti julkisasiamies Nicholas Emilioun ratkaisuehdotukseen yhdistetyissä asioissa Illumina ja Grail v. komissio (C-611/22 P ja C-625/22 P, EU:C:2024:264, 210 kohta) ja väittävät, että ACL olisi voinut ja sen olisi pitänyt kuulla niitä uudelleen 10.1.2024 jälkeen, erityisesti, koska ACL oli tuona päivänä järjestetyn tapaamisen yhteydessä ilmoittanut olevansa käytettävissä tuleviin keskusteluihin. Sitä paitsi ACL olisi voinut ajanjaksolla 10.1.2024–31.1.2024 estää kyseessä olevan keskittymän toteutumisen tai varoittaa Brasserie Nationalea.

126 Komissio kiistää tämän väitteen.

127 Alustavasti on syytä todeta, että kantajat moittivat ACL:ää laiminlyönneistä, koska se ei ollut ottanut yhteyttä ja kuullut niitä uudelleen eikä ollut estänyt kyseessä olevan keskittymän toteutumista ennen siirtopyynnön tekemistä, eli nämä kantajien väitteet on suunnattu ACL:n toimia vastaan ennen siirtopyynnön tekemistä, eivät komission toimia vastaan.

128 Unionin tuomioistuimilla ei kuitenkaan SEUT 263 artiklan mukaisesti ole toimivaltaa ratkaista kansallisen viranomaisen toteuttaman toimen lainmukaisuutta (tuomio Oleificio Borelli v. komissio, C-97/91, EU:C:1992:491, 9 kohta, ja tuomio 15.12.1999, Kesko v. komissio, T-22/97, EU:C:1999:327, 83 kohta).

129 Samaten on syytä muistaa, että kun komission käsiteltäväksi tulee asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan nojalla tehty siirtopyyntö, komission tehtävänä on ainoastaan tarkastaa, onko sen käsiteltäväksi saatettua pyyntöä lähtökohtaisesti pidettävä kyseisessä säännöksessä tarkoitettuna jäsenvaltion pyyntönä (ks. vastaavasti tuomio 15.12.1999, Kesko v. komissio, T-22/97, EU:C:1999:327, 84 kohta). Komission on siis pitäydyttävä jäsenvaltion siirtopyynnössä, eikä sen kuulu tarkastaa, onko pyyntö tehty sovellettavia menettelyllisiä oikeuksia noudattaen, sillä niiden loukkaukset on riitautettava kansallisissa tuomioistuimissa.

130 Mahdolliset lainvastaisuudet, joihin ACL on siirtopyynnön tekemiseen johtavassa menettelyssä syyllistynyt, eivät näin ollen vaikuta riidanalaisen päätöksen laillisuuteen. Tällaisia lainvastaisuuksia koskevat kantajien väitteet ovat siten tehottomia.

131 Lisäksi on syytä komission tapaan tuoda esiin, että asetuksen N:o 139/2004 22 artiklassa ei velvoiteta ACL:ää sen enempää kuulemaan kantajia kuin tiedottamaan niille ennen siirtopyynnön tekemistä eikä sellaista velvollisuutta johdu myöskään julkisasiamies Nicholas Emilioun yhdistetyissä asioissa Illumina ja Grail v. komissio (C-611/22 P ja C-625/22 P, EU:C:2024:264, 210 kohta) antamasta ratkaisuehdotuksesta, johon kantajat vetoavat.

132 Sitä vastoin keskittymään osallistuville yrityksille on asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti tiedotettava kyseisen artiklan 1 kohdan nojalla tehdystä siirtopyynnöstä ja niillä on oikeus tulla kuulluiksi mainitun siirtopyynnön ratkaisemiseen johtavan hallinnollisen menettelyn kuluessa mainitun asetuksen 22 artiklan 3 kohdan nojalla.

133 Nyt käsiteltävässä asiassa on selvää, että Brasserie Nationalelle on ilmoitettu siirtopyynnöstä 8.2.2024 (ks. edellä 13 kohta), ja yhtiö on esittänyt huomautuksensa 22.1.2024 ja 29.2.2024 (ks. edellä 16 ja 17 kohta). Brasserie Nationale on siis saanut tiedon ennen riidanalaisen päätöksen antamista 14.3.2024, ja sillä on ollut useita tilaisuuksia tehdä kantansa tunnetuksi mainitun päätöksen antamiseen johtaneen hallinnollisen menettelyn aikana.

134 On syytä muistaa, että kanneperuste, jonka mukaan ACL olisi voinut estää kyseessä olevan keskittymän toteutumisen, on tehoton (ks. edellä 127–129 kohta). Jos pitäisi kuitenkin ymmärtää kantajien esittämä väite siten, että ACL:n olisi pitänyt esittää siirtopyyntö aikaisemmin käynnistääkseen asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 4 kohdan mukaisesti mainitun asetuksen 7 artiklassa säädetyn lykkäysvelvollisuuden, riittää, kun huomautetaan, että asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukainen 15 työpäivän määräaika alkoi kulua aikaisintaan vasta 17.1.2024 ja että ACL:llä oli siis oikeus tehdä kyseinen pyyntö 7.2.2024 (ks. edellä 86 kohta).

135 Luottamuksensuojan periaatteen osalta edellä 96 kohdasta käy ilmi, etteivät kantajat ole näyttäneet toteen, että komissio olisi esittänyt niille täsmällisiä vakuutteluja niin, että niille olisi syntynyt perusteltuja odotuksia. ACL:n ilmoitukset eivät missään tapauksessa voi vaikuttaa riidanalaisen päätöksen laillisuuteen (ks. edellä 129 kohta).

136 Muiden tyytymättömyyden aiheiden osalta kantajat eivät ole selvittäneet, miltä kannalta väitteet, joita on esitetty neljän ensimmäisen kanneperusteen yhteydessä, ovat merkityksellisiä viidennen kanneperusteen kannalta. Kyseiset väitteet on siis hylättävä epämääräisinä ja perusteettomina.

137 Kantajat eivät näin ollen ole osoittaneet, että puolustautumisoikeuksia, prosessuaalista yhdenvertaisuutta, oikeudenmukaista oikeudenkäyntiä ja luottamuksensuojaa koskevia periaatteita olisi loukattu.

138 Viides kanneperuste on siis hylättävä.

Kuudes kanneperuste: jäsenvaltioiden väliseen kauppaan kohdistuvaa vaikutusta koskevan arvion puuttuminen

139 Kantajat moittivat komissiota siitä, ettei tämä ole tutkinut, saattaako kyseessä oleva keskittymä vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan. Komissio on niiden mukaan perustanut kantansa yksinomaan kilpailutilanteeseen ex ante kyseisen keskittymän mahdollisesti vahingollisten vaikutusten sijasta. Oikeuskäytännön mukaan kyseiset vaikutukset on arvioitava uskottavasti ja niiden on perustuttava sellaiseen keskittymästä johtuvaan taloudelliseen kehitykseen, jonka todennäköisyys on suurin. Kantajien mukaan tällaista syy- ja seuraussuhteen analyysia vaaditaan

myös komission ohjeissa asetuksen [N:o 139/2004] 22 artiklassa säädetyn siirtomekanismin soveltamisesta tietyntyyppisissä asioissa (EUVL 2021, C 113, s. 1, jäljempänä 22 artiklaa koskevat ohjeet).

140 Kantajat moittivat erityisesti riidanalaisen päätöksen 58–61 kohtaa siksi, ettei voida vaatia, että keskittymä parantaisi ennestään epätyydyttävää kilpailutilannetta. Riidanalaisen päätöksen 60 kohdalla ei ole merkitystä, koska siinä vain luetellaan nykyisiä tilastotietoja tekemättä mitään johtopäätöksiä. Riidanalaisen päätöksen 62 kohdan osalta kantajat katsovat yhtäältä, että tuonnin osuus merkitsee vain sitä, että huomioon otettava maantieteellinen markkina on suuralue (Grande Région), ja toisaalta, että komissio ei ole perustellut väitettään, jonka mukaan kyseessä olevasta keskittymästä syntyvä uuden yksikön markkinaosuus on liian suuri. Ne kritisoivat komissiota siitä, että se ei ole riidanalaisessa päätöksessä erottanut menneisyyttä tulevaisuudesta. Riidanalaisen päätöksen 64–66 kohdassa toistetaan tuonnin suuri osuus tekemättä johtopäätöksiä. Riidanalaisen päätöksen 67 kohtaan sisältyvä väite, jonka mukaan kansainväliset tuottajat ovat erittäin riippuvaisia tukkukauppiaiden jakeluverkostosta ja niiden paikallisten omaisuuserien käytöstä saavuttaakseen anniskelumyynnin jakelukanavalla jokaisen myyntipaikan Luxemburgissa, on kantajien mukaan epätäsmällinen ja ristiriitainen. Komissio ei kantajien mukaan ole vastannut Brasserie Nationalen perusteluun, jonka mukaan kansainvälisten tuottajien pääsylle Luxemburgin majoitus- ja ravitsemisalamarkkkinoille ei ole mitään esteitä. Tämän vahvistaa kantajien mukaan se seikka, että kyseessä olevan keskittymän toteutumisen jälkeen AB InBev on pystynyt sanomaan irti sopimukset, jotka sitoivat sen Boissons Heintziin, ja löytänyt vaikeuksitta tehokkaan pääsyn kyseisille markkinoille. Komissio oli jo pitkään käsitellyt juomien ja oluiden jakelua, ja sillä olisi ollut velvollisuus vastata keskittymään osallistuvien yritysten esittämiin väitteisiin. Viimeiseksi kantajat esittävät, että riidanalaisen päätöksen 68 ja 69 kohta koskevat yksinomaan nykyistä kilpailutilannetta.

141 Kantajat väittävät vastaukseksi unionin yleisen tuomioistuimen 6.9.2024 esittämään kysymykseen, että tuomio 3.9.2024, Illumina v. komissio (C-611/22 P ja C-625/22 P, EU:C:2024:677), todistaa, että kuuluakseen asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan soveltamisalaan keskittymällä on oltava unioninlaajuinen ulottuvuus.

142 Komissio ja AB InBev kiistävät kantajien väitteet.

143 Jotta yksi tai useampi jäsenvaltio voi siirtää keskittymän käsittelyn komissiolle ja jotta viimeksi mainittu voi ottaa sen tutkittavakseen, on syytä aluksi tuoda esiin, että kahden aineellisen edellytyksen on täytyttävä. Asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 ja 3 kohdan mukaisesti kyseiseltä keskittymältä edellytetään yhtäältä, että se ”vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan” ja toisaalta, että se ”uhkaa vaikuttaa merkittävästi kilpailuun [siirto]pyynnön esittävän jäsenvaltion tai [siirto]pyynnön esittävien jäsenvaltioiden alueella”.

144 Kuitenkin päinvastoin kuin kantajat katsovat, keskittymällä ei tarvitse olla unioninlaajuista ulottuvuutta kuuluakseen kyseinen säännöksen soveltamisalaan. Asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan siirtopyynnön kohteena voi olla ”[kyseisen asetuksen] 3 artiklassa [tarkoitettu keskittymä], joka ei ole [mainitun asetuksen] 1 artiklassa tarkoitettu [unionin]laajuinen keskittymä”.

145 Edellä 143 kohdassa mainitun aineellisen edellytyksen soveltaminen komission toimesta on tämän kanneperusteen kohde, ja edellytystä on tulkittava johdonmukaisella tavalla SEUT 101 ja 102 artiklassa mainitun edellytyksen kanssa (tuomio 15.12.1999, Kesko v. komissio,T-22/97, EU:T:1999:327, 106 kohta).

146 Kuten siirtotiedonannon 43 kohdassa samoin kuin 22 artiklaa koskevien ohjeiden 14 kohdassa todetaan, keskittymä täyttää vaikutusta jäsenvaltioiden väliseen kauppaan koskevan edellytyksen, jos sillä voi olla havaittavaa vaikutusta jäsenvaltioiden välisen kaupan rakenteeseen. Edellä mainitut ohjeet peruutettiin 2.12.2024 annetulla komission tiedonannolla (EUVL C, C/2024/7190, s. 1) 3.9.2024 annetun tuomion Illumina v. komissio johdosta (C-611/22 P ja C-625/22 P, EU:C:2024:677).

147 Oikeuskäytännön mukaan on niin, että kun otetaan huomioon, minkälainen keskittymien valvontajärjestelmä asetuksella N:o 139/2004 on luotu, komission on arvioitava kyseisen keskittymän tulevia vaikutuksia ja näin ollen mainitun asetuksen 22 artiklan osalta keskittymän tulevia vaikutuksia jäsenvaltioiden väliseen kauppaan (ks. vastaavasti tuomio 15.12.1999, Kesko v. komissio, T-22/97, EU:T:1999:327, 107 kohta).

148 Täsmällisemmin sanottuna keskittymä voi vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan, jos objektiivisten oikeudellisten seikkojen ja tosiseikkojen perusteella on riittävän todennäköistä, että se voi vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan suoraan tai välillisesti, tosiasiallisesti tai mahdollisesti siten, että valtioiden yhteismarkkinoita koskevien tavoitteiden toteuttaminen vaarantuu (ks. vastaavasti tuomio 15.12.1999, Kesko v. komissio,T-22/97, EU:T:1999:327, 103 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

149 Oikeuskäytännössä on todettu, että jäsenvaltioiden väliseen kauppaan vaikuttaa muun muassa keskittymä, joka aiheuttaa sen, että muiden jäsenvaltioiden tuottajien tai myyjien on vaikeampaa tulla kansallisille markkinoille tai toimia niillä, tai joka estää muista jäsenvaltioista tulevien kilpailijoiden pääsyn kyseisille markkinoille. Kun määräävän markkina-aseman haltija estää kilpailijoiden pääsyn markkinoille, merkitystä ei ole sillä, että toiminta koskee ainoastaan yhden jäsenvaltion aluetta, mikäli toiminta on omiaan vaikuttamaan kauppaan ja kilpailuun sisämarkkinoilla (ks. vastaavasti tuomio 15.12.1999, Kesko v. komissio, T-22/97, EU:T:1999:327, 104 ja 105 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

150 Tällaista yrityskeskittymien ennakkovalvontaa harjoittaessaan komissiolla on tiettyä harkintavaltaa erityisesti taloudellisten seikkojen arvioinnissa, kun se soveltaa asetuksen N:o 139/2004 aineellisia säännöksiä, koska se tekee tulevaisuuteen suuntautuvia taloudellisia analyysejä, joilla pyritään määrittämään merkityksellisten markkinoiden tietyn kehityksen todennäköisyys ennakoitavissa olevassa ajassa (ks. vastaavasti tuomio 13.7.2023, komissio v. CK Telecoms UK Investments, C-376/20 P, EU:C:2023:561, 82 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

151 Tällainen tulevaisuuteen suuntautuva analyysi kuuluu siihen harkintavaltaan, joka komissiolla on taloudellisissa asioissa asetuksen N:o 139/2004 aineellisten säännösten soveltamiseksi, mikä on peruste sille, että valvonta, jota unionin tuomioistuimet voivat kohdistaa yrityskeskittymistä tehtyyn komission päätökseen, voi koskea ainoastaan tosiseikkojen aineellisen paikkansapitävyyden selvittämistä ja sitä, että päätöksessä ei ole tehty ilmeistä arviointivirhettä (ks. vastaavasti tuomio 13.7.2023, komissio v. CK Telecoms UK Investments, C-376/20 P, EU:C:2023:561, 84 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Unionin yleisen tuomioistuimen tehtävänä ei etenkään ole korvata omalla taloudellisia seikkoja koskevalla arvioinnillaan komission arviointia (ks. vastaavasti tuomio 23.5.2019, KPN v. komissio, T-370/17, EU:T:2019:354, 107 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

152 Asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 3 kohdassa säädetystä aineellisten edellytysten analyysista on syytä tuoda esiin, että kyseiseen säännökseen sisältyvä ilmaus ”jos se katsoo”, jota ei ollut vielä asetuksen N:o 4064/89 22 artiklan 3 kohdassa, osoittaa myös, että komissiolla on laaja

harkintavalta tehdessään mainittua analyysia, joka sen on toteutettava rajatussa kymmenen päivän määräajassa käytettävissä olevien tietojen perusteella. Yhtäältä asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 3 kohdassa säädetään, että jos komissio ei tee päätöstä tässä määräajassa, sen katsotaan päättäneen tutkia keskittymä pyynnön mukaisesti. Toisaalta koska komissiolla ei ole velvollisuutta aktiivisesti etsiä tietoja kyseisestä keskittymästä (ks. edellä 72 kohta), sen on lähtökohtaisesti perustettava analyysinsa käytettävissään oleviin tekijöihin, toisin sanoen siirtopyynnössä toimitettuihin tietoihin, jotka vuorostaan perustuvat siirtopyynnön esittävän jäsenvaltion tekemään alustavaan arvioon (ks. edellä 69 kohta) ja soveltuvin osin muiden jäsenvaltioiden asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan nojalla esittämiin pyyntöihin saada yhtyä siirtopyyntöön sekä asianomaisten yritysten mahdollisesti esittämiin huomautuksiin.

153 Kantajien esittämiä väitteitä on syytä tarkastella näiden näkökohtien pohjalta ja tarkastaa, näyttävätkö ne toteen, että komissio on tehnyt ilmeisen arviointivirheen analysoidessaan jäsenvaltioiden väliseen kauppaan kohdistuvaa vaikutusta koskevaa edellytystä, josta säädetään asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 ja 3 kohdassa.

154 Ensinnäkin on todettava väitteistä, joiden mukaan kyseessä olevan keskittymän tulevia vaikutuksia jäsenvaltioiden väliseen kauppaan koskeva analyysi puuttuu, että komissio on ensin esittänyt riidanalaisen päätöksen 57–62 kohdassa ACL:n toteamukset ja Brasserie Nationalen huomautukset edellytyksestä, joka koskee jäsenvaltioiden väliseen kauppaan kohdistuvaa vaikutusta, siten kuin siitä säädetään asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 ja 3 kohdassa, minkä jälkeen komissio on riidanalaisen päätöksen 63–69 kohdassa esittänyt oman tarkastelunsa kyseisestä edellytyksestä.

155 Komissio on aluksi tarkastellut merkityksellisten markkinoiden rakennetta ja ominaisuuksia. Yhtäältä komissio katsoo riidanalaisen päätöksen 64 kohdassa ACL:n toimittamien tietojen pohjalta, että tuonti muista jäsenvaltioista muodostaa merkittävän osan Luxemburgissa myytyjen juomien tukkukaupasta, varsinkin anniskelumyynnin jakelukanavalla ja oluiden osalta. Toisaalta komissio arvioi riidanalaisen päätöksen 65 ja 66 kohdassa, että tuonnin merkittävyys johtuu ainakin oluen osalta myös siitä, että kyseessä olevaan keskittymään osallistuvat yritykset jakelevat Luxemburgissa kansainvälisiä ja eurooppalaisia merkkejä. Seuraavaksi komissio analysoi mainittujen osapuolten markkinavoimaa. Se toteaa riidanalaisen päätöksen 67 kohdassa, että niiden markkinaosuus juomien tukkukaupasta mainitulla jakelukanavalla on noin 80 prosenttia, ja erityisesti oluen tukkukaupasta samalla jakelukanavalla markkinaosuus oli yli 70 prosenttia. Samaten riidanalaisen päätöksen 67 kohdassa komissio lisää, että Brasserie Nationale on vertikaalisesti integroitunut tuotantoketjun alkupäässä oluen tuotantoon ja toimittamiseen siinä määrin, että sillä on noin 40–50 prosentin markkinaosuus. Komissio päättelee edelleen riidanalaisen päätöksen 67 kohdassa, että tästä seuraava markkinavoima vertikaalisesti yhteen sidotuilla markkinoilla saattaa aiheuttaa markkinoillepääsyn suhteen markkinoiden sulkemiseen liittyviä ongelmia varsinkin Luxemburgin ulkopuolelle sijoittautuneille juomien tuottajille, joilla ei ole kyseisessä jäsenvaltiossa jakelukapasiteettia ja jotka ovat riippuvaisia tukkukauppiaiden verkostosta ja niiden paikallisten omaisuuserien käytöstä. Lopuksi komissio päättelee riidanalaisen päätöksen 63 ja 69 kohdassa, että kyseessä oleva keskittymä saattaa vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan estämällä pääsyn Luxemburgin markkinoille muihin jäsenvaltioihin sijoittautuneilta juomien ja varsinkin oluen tuottajilta, joilla ei ole jakeluverkkoa Luxemburgin anniskelumyynnin jakelukanavalla.

156 Komissio on siis toteuttanut kyseessä olevan keskittymän mahdollisia tulevia vaikutuksia jäsenvaltioiden väliseen kauppaan koskevan analyysin edellä 147 ja 148 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti. Näitä vaikutuksia korostetaan alkukielisen riidanalaisen päätöksen 67 ja 69 kohdassa ilmauksilla pourrait susciter (saattaa vaikuttaa) ja susceptible d'affecter le commerce (voi vaikuttaa kauppaan). Kuten mainituissa kohdissa todetaan, epäillyt vaikutukset liittyvät markkinoiden sulkemiseen ja markkinoille pääsyyn Luxemburgissa, jonka markkinoille on ominaista tuonnin suuri osuus; ongelmia voi aiheutua juomien tuottajille, jotka ovat sijoittautuneet muihin jäsenvaltioihin ja joilla ei ole jakelukapasiteettia Luxemburgissa anniskelumyynnin jakelukanavalla, sen takia, että kyseessä olevaan keskittymään osallistuvilla yrityksillä on merkittävä kumulatiivinen markkinavoima juomien tukkukaupan markkinoilla kyseisellä jakelukanavalla, minkä lisäksi ne ovat vertikaalisesti integroituneita oluen tuotantoon ja toimittamiseen.

157 Toiseksi on syytä tarkastella väitteitä, joilla kantajat pyrkivät kyseenalaistamaan edellä 155 kohdassa esitetyn, vaikutuksia jäsenvaltioiden väliseen kauppaan koskevan komission analyysin perustelut.

158 Ensinnäkin on syytä todeta, että päinvastoin kuin kantajat väittävät, komissio ei riidanalaisen päätöksen 58–61 kohdassa vaadi, että kyseessä oleva keskittymä parantaa kilpailutilannetta ex ante, vaan siinä rajoitutaan esittämään ACL:n toteamukset, jotka koskevat merkityksellisten markkinoiden rakennetta ja ominaisuuksia.

159 Toiseksi kantajat moittivat komissiota siitä, ettei se ole tehnyt johtopäätöksiä tuonnin suuresta osuudesta, joka mainitaan riidanalaisen päätöksen 64–66 kohdassa, minkä osalta on syytä korostaa, että kyseinen seikka, joka koskee juomien tukkukaupan markkinoiden rakennetta ja ominaisuuksia anniskelumyynnin jakelukanavalla Luxemburgissa, on itsestään selvästi otettu implisiittisesti huomioon, ja sama koskee kyseessä olevaan keskittymään osallistuvien yritysten kumulatiivista markkinavoimaa ja niiden vertikaalista integroitumista, jotka on tuotu esiin siinä yhteydessä, kun riidanalaisen päätöksen 67 kohdassa todetaan markkinoiden sulkemisesta johtuvat ongelmat, joita muihin jäsenvaltioihin sijoittautuneilla juomien tuottajilla on kyseisille markkinoille pääsyssä, koska niillä ei ole tällä jakelukanavalla jakelukapasiteettia. Tämä seikka on samaten otettu huomioon komission kokonaisarviossa riidanalaisen päätöksen 69 kohdassa, minkä vahvistaa se, että viimeksi mainittu kohta aloitetaan viittaamalla edellä sanottuun.

160 Kolmanneksi, päinvastoin kuin kantajat katsovat, komissio on kyllä erottanut kilpailutilanteen ex ante tulevaisuudesta, koska alkukielisen riidanalaisen päätöksen 67 ja 69 kohdassa on käytetty ilmauksia pourrait susciter (saattaa vaikuttaa) ja susceptible d'affecter le commerce (voi vaikuttaa kauppaan), jotka viittaavat mahdollisiin tuleviin, komission mukaan kyseessä olevasta keskittymästä johtuviin vaikutuksiin (ks. myös edellä 156 kohta).

161 Neljänneksi kantajat väittävät, että riidanalaisen päätöksen 67 kohtaan sisältyvä väite, jonka mukaan kansainväliset tuottajat ovat erittäin riippuvaisia tukkukauppiaiden jakeluverkostosta ja niiden paikallisten omaisuuserien käytöstä saavuttaakseen anniskelumyynnin jakelukanavalla jokaisen myyntipaikan Luxemburgissa, on virheellinen ja ristiriitainen, mutta siinäkin on kyse vain pelkästä toteamuksesta, jota ei ole perusteltu. Kantajat viittaavat 22.2.2024 Brasserie Nationalen komissiolle lähettämään kirjeeseen, mutta siinä tyydytään III.1 kohdassa vain kiistämään ”kokonaan jopa välillinenkin mahdollisuus sulkea markkinat Munhowenia tai [Brasserie Nationale -konsernia] silmällä pitäen”, kuitenkaan esittämättä yhtäkään käytännön syytä, joiden takia Brasserie Nationale katsoo, että markkinoiden sulkemisriskiä ei ole olemassa. Kantajat eivät siis voi moittia komissiota siitä, ettei se ole vastannut kaikkiin Brasserie Nationalen

väitteisiin. Komissiolla ei missään tapauksessa ole velvollisuutta vastata jokaiseen Brasserie Nationalen kirjeessä esittämään väitteeseen, koska yksi kokonaisvastaus voi riittää täyttämään SEUT 296 artiklan mukaisen perusteluvelvollisuuden (ks. vastaavasti tuomio 9.11.2022, Feralpi v. komissio, T-657/19, EU:T:2022:691, 533 kohta (ei julkaistu) oikeuskäytäntöviittauksineen).

162 Viidenneksi perustelu, jonka mukaan AB InBev pystyi kyseessä olevan keskittymän toteutumisen jälkeen korvaamaan kauppasuhteet, joita sillä oli Boissons Heintziin, ei kerro mitään ongelmista, joita mainittu keskittymä saattaa aiheuttaa muille tuottajille, jotka haluaisivat päästä juomien ja erityisesti oluen tukkukaupan markkinoille Luxemburgissa anniskelumyynnin jakelukanavalla.

163 Kuudenneksi siltä osin kuin komissio ilmoittaa riidanalaisen päätöksen 67 kohdassa, että kyseessä olevaan keskittymään osallistuvien yritysten yhdistetty markkinaosuus nousee Luxemburgissa noin 80 prosenttiin juomien tukkukaupan markkinoista anniskelumyynnin jakelukanavalla ja ylittää 70 prosenttia oluen tukkukaupassa samalla jakelukanavalla, kantajat eivät voi moittia komissiota siitä, etteikö se olisi perustellut keskittymästä syntyvän yksikön markkinavoimaa koskevia päätelmiään. Lisäksi on syytä komission tapaan korostaa, ettei viimeksi mainittu ole väittänyt, että mainitulla yksiköllä olisi liian korkea markkinaosuus.

164 Seitsemänneksi todetaan väitteestä, jonka mukaan tuonnin suuri osuus merkitsee, että huomioon otettava maantieteellinen markkina on suuralue eli Luxemburg sekä Saksan, Belgian ja Ranskan raja-alueet, että merkityksellisten markkinoiden määritelmästä unionin kilpailuoikeuden kannalta 22.2.2024 annetun komission tiedonannon (EUVL C, C/2024/1645, s. 1) 42 kohdan mukaan, siten kuin komissio asian esittää: ”Pelkästään tuonnin olemassaolo tai mahdollisuus siirtyä tuontiin tietyllä maantieteellisellä alueella ei välttämättä johda kyseisten maantieteellisten markkinoiden laajentamiseen siten, että ne käsittäisivät myös alueen, jolta tavaroita viedään tai voitaisiin viedä. Sillä alueella sijaitsevilla asiakkailla, jolta tuotteita viedään tai voitaisiin viedä, saattaa olla erilaiset kilpailuolosuhteet kuin sen alueen asiakkailla, jolla tuontituotteet toimitetaan asiakkaille. Jos maantieteelliset markkinat määriteltäisiin tällaisissa tilanteissa laajasti kattamaan viennin lähtöalueet ja tuotujen tuotteiden jakelualueet, merkityksellisiin markkinoihin saatettaisiin sisällyttää virheellisesti alueita, joilla kyseinen toimintatapa tai yrityskeskittymä vaikuttaisi asiakkaisiin todennäköisesti eri lailla.”

165 Komissio on todennut, että kilpailuolosuhteet ovat erilaiset, koska riidanalaisen päätöksen 68 kohdassa mainitaan, että tarjontarakenne on Luxemburgissa erilainen kuin rajanaapureissa ja että kysyntään liittyy Luxemburgissa erilaisia piirteitä kuin naapurimaissa. Kantajat eivät pysty kyseenalaistamaan tätä toteamusta vain väittämällä perustelematta, että se ei vastaa todellisuutta.

166 Sikäli kuin kantajien väitteet olisi ymmärrettävä niin, että tarkoituksena on kiistää mahdollinen vaikutus jäsenvaltioiden väliseen kauppaan siinä olettamassa, että merkityksellisten maantieteellisten markkinoiden ulottuvuus on kansallinen, kuten nyt käsiteltävässä asiassa on todettu, riittää, kun palautetaan mieliin, että edellä 149 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaan jäsenvaltioiden väliseen kauppaan voi vaikuttaa jopa keskittymä, joka aiheuttaa sen, että muiden jäsenvaltioiden tuottajien tai myyjien on vaikeampaa tulla kansallisille markkinoille tai toimia niillä tai joka estää muista jäsenvaltioista tulevien kilpailijoiden pääsyn kyseisille markkinoille.

167 Sitä paitsi Brasserie Nationale myöntää itsekin komissiolle 22.2.2024 osoittamansa kirjeen III.2 kohdassa, että ”[kyseessä oleva keskittymä] saattaa vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan” sen takia, että suuralue on merkityksellinen maantieteellinen markkina. Kuten kyseisen kirjeen III.1 kohdasta käy ilmi, Brasserie Nationale katsoo siis jäsenvaltioiden väliseen kauppaan kohdistuvan vaikutuksen johtuvan vain eri syistä kuin ACL siirtopyynnössään.

168 Siitä seuraa, että kantajien esittämät perustelut eivät ole luonteeltaan sellaisia, että ne osoittaisivat komission tehneen ilmeisen arviointivirheen jäsenvaltioiden väliseen kauppaan kohdistuvaa vaikutusta koskevassa analyysissaan, siten kuin se on esitetty edellä 155 kohdassa.

169 Kantajat eivät ole muun muassa onnistuneet kyseenalaistamaan toteamuksia, joiden mukaan yhtäältä tuonti edustaa merkittävää osaa Luxemburgissa myytyjen juomien tukkukaupasta, varsinkin anniskelumyynnin jakelukanavalla ja erityisesti oluiden osalta (riidanalaisen päätöksen 64–66 kohta) ja toisaalta kyseessä olevaan keskittymään osallistuvien yritysten kumulatiivinen markkinaosuus on juomien tukkukaupassa anniskelumyynnin jakelukanavalla noin 80 prosenttia ja erityisesti oluiden tukkukaupassa anniskelumyynnin jakelukanavalla yli 70 prosenttia. Sitä paitsi kantajat eivät kiistä sitä, että Brasserie Nationale on integroitunut vertikaalisesti oluen tuotantoon ja toimittamiseen tuotantoketjun alkupäässä, jossa sillä on noin 40–50 prosentin markkinaosuus (riidanalaisen päätöksen 67 kohta).

170 Kun otetaan huomioon nämä seikat, varsinkin kyseessä olevaan keskittymään osallistuvien yritysten merkittävä kumulatiivinen markkinavoima sekä niiden vertikaalinen integroituminen oluen tuotantoon ja toimittamiseen, komissio ei ole tehnyt ilmeistä arviointivirhettä katsoessaan riidanalaisen päätöksen 67 kohdassa, että kyseessä oleva keskittymä voi vaikeuttaa muihin jäsenvaltioihin sijoittautuneiden tuottajien pääsyä juomien ja varsinkin oluen tukkukaupan markkinoille Luxemburgissa anniskelumyynnin jakelukanavalla, koska niillä ei ole Luxemburgissa tällä jakelukanavalla käytössään jakeluverkkoa. Ottaen huomioon edellä 149 kohdassa mainittu oikeuskäytäntö komissio ei liioin ole tehnyt ilmeistä arviointivirhettä päätellessään riidanalaisen päätöksen 69 kohdassa, että mainittu keskittymä saattaa vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan.

171 Kuudes kanneperuste on näin ollen hylättävä.

Seitsemäs kanneperuste: kilpailuun Luxemburgin alueella kohdistuvan merkittävän vaikutuksen uhkanpuuttuminen

172 Kantajat väittävät, että merkittävän vaikutuksen uhkaa kilpailuun Luxemburgin alueella koskeva komission analyysi ei ole uskottava.

173 Ensinnäkin kantajat, jotka myöntävät kyseessä olevasta keskittymästä syntyvän uuden yksikön ilmeisen merkittävän markkinaosuuden, väittävät, että juomien tukkukaupan markkinoista anniskelumyynnin jakelukanavalla Luxemburgissa on tärkeää selvittää, saattaako kyseinen markkinaosuus aiheuttaa yhteensovittamattomia vaikutuksia. Kansainväliset tukkukauppiaat eivät ole tähän mennessä toimineet Luxemburgissa, joten kyseessä oleva keskittymä ei muuta tätä tilannetta, koska sillä ei luoda mitään uusia markkinoille pääsyn esteitä. Vaikka majoitus- ja ravitsemisalalla onkin yksinoikeuksia, jotka sitovat alan yrittäjiä olutpanimoihin, AB InBev on kantajien mukaan mainitun keskittymän toteuttamisen jälkeen pystynyt vaikeuksitta ohittamaan uuden yksikön. Kyseessä olevaan keskittymään osallistuvien yritysten merkkivalikoiman päällekkäisyydellä ei ole merkitystä, koska voidakseen toimia markkinoilla jokaisen jakelijan on kyettävä jakelemaan samoja merkkejä. Kantajat katsovat majoitus- ja ravitsemisalalta puuttuvan

tasoittavan neuvotteluvoiman osalta, ettei kyseessä oleva keskittymä heikennä nykytilannetta. Ne väittävät, ettei komissio ole osoittanut, että varastotilasta maksettava 500 000:n Yhdysvaltain dollarin (USD) kustannus (n. 435 248 euroa) olisi juomien tukkukauppiaalle markkinoille pääsyn este. Niiden mukaan komissio ei ole tehnyt kannattavuuslaskelmaa eikä ole ottanut huomioon mahdollisuutta hoitaa toimituksia Belgiassa tai Ranskassa sijaitsevista varastoista käsin.

174 Toiseksi Brasserie Nationale riitauttaa Luxemburgin olutkaupan markkinoita anniskelumyynnin jakelukanavalla koskevien horisontaalisten vaikutusten osalta kyseisten markkinoiden määrittelyn, vaikkakin se katsoo, että komissiolla on a priori oikeus käyttää kyseistä määritelmää alustavassa analyysissaan. Kantajat jatkavat edellisten moitteidensa linjalla ja väittävät, että yrityskeskittymien valvonnassa ei ole merkityksellistä tietää, voidaanko kilpailutilannetta parantaa, vaan vaikuttaako kyseessä oleva keskittymä kilpailuun Luxemburgissa kielteisesti. Kyseisellä valvonnalla ei siis ole tarkoitus pyrkiä korjaamaan markkinoilla ennen kyseistä keskittymää vallinnutta kilpailutilannetta.

175 Kolmanneksi kantajat riitauttavat ei-horisontaalisia vaikutuksia koskevan komission toteamuksen, jonka mukaan kyseessä oleva keskittymä uhkaa sulkea tuottajilta ja toimittajilta tärkeät markkinat. Niiden mukaan komissio ei ole ottanut huomioon olemassa olevia vaihtoehtoja, sitä mahdollisuutta, että uusi jakelija sijoittautuu Luxemburgiin, eikä suuralueen jakelijoiden kykyä toimittaa suoraan Luxemburgiin lähellä rajaa olevista varastoista. Tämän vahvistaa se seikka, että AB InBev pystyi löytämään korvaavan jakelukanavan sen jälkeen, kun sen kaupalliset sopimukset Boissons Heintzin kanssa oli irtisanottu. Kantajat väittävät, että markkinavoima on AB InBevillä ja sen käyttäytyminen saattaa vaikuttaa huomattavasti kilpailuun, ei tuotannon hypoteettinen lisääminen Brasserie Nationalessa, joka on pk-yritys. Kantajien mukaan ei ole uskottavaa, että Brasserie Nationale pystyisi nostamaan hintojaan ottamatta huomioon tuotantoketjun alkupäässä oluen toimitusmarkkinoilla olevia kilpailijoitaan, eli sellaisia kansainvälisiä konserneja kuin AB InBev, Heineken ja Carlsberg Group. Lisäksi kantajat korostavat, ettei AB InBev voi valittaa jakelijoiden saantia koskevista vaikeuksista, koska se olisi voinut etuosto-oikeutensa ansiosta ottaa sataprosenttisesti takaisin osuutensa Boissons Heintzista, jonka pääomasta se omisti 7.2.2024 asti kymmenen prosenttia.

176 Komissio ja AB InBev kiistävät kantajien väitteet.

177 Tämä kanneperuste koskee toista asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 ja 3 kohdassa säädettyä aineellista edellytystä, jossa vaaditaan, että keskittymä ”uhkaa vaikuttaa merkittävästi kilpailuun [siirto]pyynnön esittävän jäsenvaltion tai [siirto]pyynnön esittävien jäsenvaltioiden alueella” (ks. edellä 143 kohta).

178 Tästä on syytä huomauttaa, että kyseinen aineellinen edellytys eroaa sanamuodoltaan merkityksellisestä kriteeristä, jonka perusteella keskittymä voidaan todeta sisämarkkinoille soveltumattomaksi ja josta on säädetty asetuksen N:o 139/2004 2 artiklan 3 kohdassa. Tarkemmin sanottuna, toisin kuin viimeksi mainitussa säännöksessä, mainittu aineellinen edellytys ei perustu tehokkaan kilpailun olennaiseen estämiseen vaan ainoastaan uhkaan vaikuttaa merkittävästi kilpailuun.

179 Tämä ero selittyy sillä seikalla, että asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan nojalla tehtävä päätös koskee ainoastaan keskittymän siirtämistä komission käsiteltäväksi käytettävissä olevien tietojen perusteella ja lyhyessä kymmenen työpäivän määräajassa (ks. myös edellä 152 kohta). Sitä ei näin

ollen voi verrata asetuksen N:o 139/2004 2 artiklan 2 ja 3 kohdan soveltamiseksi tehtävään päätökseen keskittymän soveltuvuudesta sisämarkkinoille, eikä se liioin ennalta määrää tällaisen päätöksen sisältöä.

180 Kuten siirtotiedonannon 44 kohdasta selviää, keskittymä täyttää asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 ja 3 kohdassa säädetyn toisen aineellisen edellytyksen, kun alustavan analyysin perusteella on todellinen riski, että toimenpiteellä saattaa olla merkittävä haitallinen vaikutus kilpailuun pyynnön esittävän jäsenvaltion tai pyynnön esittävien jäsenvaltioiden alueella ja että sen vuoksi sitä on tarkasteltava perusteellisesti. Tällaiset viitteet saattavat riittää alustavaksi näytöksi mahdollisesta haitallisesta vaikutuksesta, mutta niillä ei ole vaikutusta täydellisen tutkimuksen tulokseen, mikä mainitaan myös edellä viitatussa 44 kohdassa.

181 Komissiolla on edellä 150 ja 151 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti tiettyä harkintavaltaa erityisesti taloudellisten seikkojen arvioinnissa, kun se soveltaa asetuksen N:o 139/2004 aineellisia säännöksiä, koska se tekee tulevaisuuteen suuntautuvia taloudellisia analyysejä, joilla pyritään määrittämään merkityksellisten markkinoiden tietyn kehityksen todennäköisyys ennakoitavissa olevassa ajassa. Unionin tuomioistuinten valvonta kohdistuu näin ollen ainoastaan siihen, että tosiseikat pitävät asiallisesti paikkansa ja että näitä tosiseikkoja ei ole arvioitu ilmeisen virheellisesti. Unionin yleisen tuomioistuimen tehtävänä ei ole korvata komission tekemää taloudellista arviointia omallaan.

182 Kuten edellä 152 kohdassa todetaan, komissiolla on tiettyä harkintavaltaa analysoidessaan asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 3 kohdassa säädettyjä aineellisia edellytyksiä, koska sen on tehtävä analyysi lyhyessä kymmenen työpäivän määräajassa käytettävissä olevien tietojen perusteella.

183 Väitteitä, joilla kantajat yrittävät kyseenalaistaa komission analyysin, joka koskee kilpailuun kohdistuvan merkittävän vaikutuksen uhkaa, on syytä tarkastella edellä esitettyjen näkökohtien pohjalta ja tarkastaa, osoittavatko kantajat ilmeisen arviointivirheen tapahtuneeksi.

Horisontaalisia vaikutuksia koskeva analyysi

184 Suuntaviivat horisontaalisten sulautumien arvioinnista yrityskeskittymien valvonnasta annetun neuvoston asetuksen nojalla (EUVL 2004, C 31, s. 5, jäljempänä horisontaalisia sulautumia koskevat suuntaviivat) sitovat komissiota, edellyttäen, ettei niillä poiketa perustamissopimuksen määräyksistä ja asetuksen N:o 139/2004 säännöksistä (ks. tuomio 7.6.2013, Spar Österreichische Warenhandels v. komissio, T-405/08, ei julkaistu, EU:T:2013:306, 58 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen), ja suuntaviivojen 12 kohdan mukaan on niin, että arvioidakseen sulautuman todennäköistä vaikutusta merkityksellisillä markkinoilla komissio analysoi sen mahdolliset kilpailunvastaiset vaikutukset, kuten yhteensovitetut ja yhteensovittamattomat vaikutukset, ja merkitykselliset tasapainottavat tekijät kuten ostajien neuvotteluvoiman, markkinoille pääsyn esteiden suuruuden ja mahdolliset osapuolten esittämät tehokkuusedut.

185 Riidanalaisen päätöksen 73 kohdassa, joka koskee juomien tukkukaupan markkinoita Luxemburgissa anniskelumyynnin jakelukanavalla, komissio päättelee aluksi, että kyseessä oleva keskittymä uhkaa aiheuttaa horisontaalisista päällekkäisyyksistä kyseisillä markkinoilla johtuvia yhteensovittamattomia vaikutuksia.

186 Ensiksi komissio korostaa riidanalaisen päätöksensä 74 kohdassa, että kyseessä oleva keskittymä johtanee kyseiseen keskittymään osallistuvien yritysten korkeaan yhteenlaskettuun markkinaosuuteen, joka lienee 70–80 prosenttia. Vaikka kantajat myöntävät, että kyseisestä keskittymästä syntyvällä yksiköllä on ilmeisen merkittävä markkinaosuus, ne katsovat olevan tarpeen pohdiskella, saattaako kyseinen markkinaosuus aiheuttaa yhteensovittamattomia vaikutuksia. Kuten horisontaalisia sulautumia koskevien suuntaviivojen 26 ja 27 kohdasta selviää, kumulatiiviset markkinaosuudet ovat tärkeä tekijä, kun määritetään todennäköisyyttä, jolla keskittymä aiheuttaa tällaisia vaikutuksia. Lisäksi kyseisten suuntaviivojen 17 kohdassa todetaan, että 50 prosentin ja sitä suuremmat markkinaosuudet voivat sinällään olla todiste määräävästä markkina-asemasta.

187 Toiseksi kantajat eivät kiistä riidanalaisen päätöksen 75 kohtaan sisältyvää toteamusta, jonka mukaan niiden kilpailijat, joiden markkinaosuudet ovat pieniä, jokaisella alle 5 prosenttia, eivät ilmeisesti pysty aiheuttamaan kilpailupainetta kyseessä olevasta keskittymästä syntyvälle yritykselle, ja luultavasti ne poistuvat markkinoilta yksi toisensa jälkeen. Kantajat eivät myöskään kiistä seikkaa, jonka komissio tuo mainitussa kohdassa esiin, eli että kansainväliset toimijat eivät toimi Luxemburgissa. Nämä toteamukset osoittavat, että kyseisen yksikön markkinaosuus on huomattavasti suurempi kuin sen lähimmällä kilpailijalla, joten kilpailupaineen lakkaamisen vaara on olemassa. Nämä tekijät on horisontaalisia sulautumia koskevien suuntaviivojen 25 kohdan mukaisesti otettava huomioon eikä niitä voi ohittaa väitteellä, jonka mukaan kansainvälisten toimijoiden toiminnan puuttuminen Luxemburgista merkitsee tilannetta, joka pysyy muuttumattomana kyseisen keskittymän toteutumisen jälkeen.

188 Kolmanneksi komissio on riidanalaisen päätöksen 76 ja 77 kohdassa todennut, että kyseessä olevaan keskittymään osallistuvat yritykset olivat läheisiä kilpailijoita, joilla oli merkittävä markkinaosuus ja joiden merkkivalikoima oli huomattavan paljon päällekkäistä, ja on syytä korostaa, että nämä seikat on otettava huomioon horisontaalisia sulautumia koskevien suuntaviivojen 28 kohdan mukaisesti. Kuten mainitussa 28 kohdassa todetaankin, todennäköisyys on pienempi, että sulautuma estää olennaisesti tehokasta kilpailua, jos sulautuvien yritysten ja kilpailevien tuottajien tuotteet korvaavat toisensa hyvin. Kantajien epämääräinen ja perustelematon väite, jonka mukaan kaikki jakelijat pystyvät toimittamaan suuria kansainvälisiä juomamerkkejä, ei riitä osoittamaan tällaista tuotteiden hyvää keskinäistä korvattavuutta eikä kyseenalaistamaan riidanalaisen päätöksen 76 kohdassa kuvattua Boissons Heintzin ja Munhowenin valikoimien päällekkäisyyttä, joka koskee 31:tä merkkiä, erityisesti luxemburgilaisia olut- ja kivennäisvesimerkkejä.

189 Neljänneksi komissio toteaa riidanalaisen päätöksen 78 kohdassa, että asiakkailla eli noin 2 700 baarilla, hotellilla ja ravintolalla ei liene tarpeeksi tasoittavaa neuvotteluvoimaa kyseessä olevasta keskittymästä syntyvän yrityksen markkinavoiman vastapainoksi. Kantajat eivät pysty kyseenalaistamaan tätä toteamusta väittämällä, ettei tilanne ole uusi ja ettei kyseinen keskittymä heikennä tilannetta. Komission tehtävänä oli horisontaalisia sulautumia koskevien suuntaviivojen 65 kohdan nojalla tarkastella, missä määrin kyseisen yksikön asiakkaat pystyvät mahdollisesti vastaamaan keskittymän todennäköisesti aiheuttamaan markkinavoiman kasvuun, jota kantajatkaan eivät kiistä (ks. edellä 186 kohta). Kyseisen 65 kohdan mukaan suurilla ja paljon taitotietoa omaavilla asiakkailla on tällaista neuvotteluvoimaa todennäköisemmin kuin pienemmillä yrityksillä, jotka toimivat hajanaisella toimialalla. Kyseisten suuntaviivojen 67 kohdassa täsmennetään, että kahden toimittajan sulautuma voi heikentää neuvotteluvoimaa, jos se poistaa uskottavan vaihtoehdon. Näin voi olla nyt käsiteltävässä asiassa, koska riidanalaisesta päätöksestä käy ilmi,

että tämä kyseinen keskittymä yhdistää kyseessä olevien markkinoiden kahden tärkeimmän jakelijan markkinaosuudet (riidanalaisen päätöksen 73 ja 74 kohta), ja kyseessä ovat entiset läheiset kilpailijat, joiden merkkivalikoima on päällekkäinen (riidanalaisen päätöksen 76 ja 77 kohta).

190 Viidenneksi komissio katsoo riidanalaisen päätöksen 79 kohdassa, että mahdolliset uudet markkinoille tulijat kohdannevat merkittäviä esteitä Luxemburgin tukkukaupan markkinoille pääsyssä, koska ne joutuvat tekemään huomattavia investointeja varsinkin yhtäältä varastotiloihin, joita Luxemburgissa on erittäin vähän ja joiden rakentaminen voi maksaa noin 17 000 hehtolitran kapasiteettia kohden jopa 500 000 USD (n. 435 248 euroa) vuodessa, ja toisaalta tarvittavaan kuorma-autokalustoon.

191 Unionin yleinen tuomioistuin toteaa tältä osin, että kantajat myöntävät 500 000 USD:n (n. 435 248 euroa) kustannuksen varastotiloista olevan ajateltavissa. Ne siis katsovat, että komission olisi pitänyt tutkia, muodostaako tämä määrä itsessään esteen, mutta riittää, kun todetaan, etteivät ne kiistä muiden investointien välttämättömyyttä, kuten kuorma-autokaluston hankkimista. Jakelijoilla, jotka jo sijaitsevat Luxemburgissa, vaikuttaa näiden välttämättömien kustannusten vuoksi olevan etuja niiden mahdollisiin kilpailijoihin nähden, ja ne voivat horisontaalisia sulautumia koskevien suuntaviivojen 70 kohdan mukaan muodostaa markkinoille pääsyn esteitä.

192 xxSuuralueella sijaitsevia varastoja voidaan kuitenkin mahdollisesti käyttää markkinoille pääsemiseksi, kuten kantajat esittävät. Silti markkinoille ei ole äskettäin tullut yhtään uutta kilpailijaa, kuten komissio toteaa riidanalaisen päätöksen 79 kohdassa, ja se on horisontaalisia sulautumia koskevien suuntaviivojen 70 kohdan mukaisesti myös mahdollinen merkki markkinoille pääsyn esteiden olemassaolosta.

193 On joka tapauksessa tärkeää muistaa seuraava seikka: jotta markkinoille tuloa voitaisiin pitää riittävänä sulautuman osapuoliin kohdistuvana kilpailupaineena, on osoitettava, että markkinoille tulo on todennäköistä, oikea-aikaista ja riittävän laajaa ehkäisemään tai kumoamaan keskittymän mahdolliset kilpailunvastaiset vaikutukset, kuten mainittujen suuntaviivojen 68 kohdassa todetaan. Kantajat eivät ole esittäneet tällaisia todisteita. Päinvastoin, ne jopa myöntävät, että on yksinoikeuksia, jotka sitovat majoitus- ja ravitsemisalan yrittäjiä olutpanimoihin, mikä saattaa vaikeuttaa uusien kilpailijoiden pääsyä markkinoille, kuten kyseisten suuntaviivojen 69 kohdasta käy ilmi. Tätä ei kyseenalaista se seikka, että AB InBev on pystynyt löytämään korvaavia kauppasuhteita, koska se ei osoita sen enempää uusien kilpailijoiden tuloa markkinoille kuin riittävän kilpailupaineen kohdistumista kyseessä olevaan keskittymään osallistuviin yrityksiin.

194 Toiseksi komissio on päätellyt riidanalaisen päätöksensä 80 kohdassa oluen tukkukaupan markkinoista Luxemburgissa anniskelumyynnin jakelukanavalla, että kyseessä oleva keskittymä uhkaa aiheuttaa horisontaalisista päällekkäisyyksistä kyseisillä markkinoilla johtuvia yhteensovittamattomia vaikutuksia.

195 Täsmällisemmin sanottuna komissio katsoo, että kyseessä oleva keskittymä saattaa johtaa erittäin suuriin markkinaosuuksiin (riidanalaisen päätöksen 81 kohta) ja että näkökohtia, jotka koskevat kaikkien juomien tukkukauppaa anniskelumyyntiin Luxemburgissa, voidaan mutatis mutandis soveltaa kyseisiin markkinoihin, varsinkin näkökohtia, jotka liittyvät kilpailijoiden vähäiseen määrään ja siihen, että niiden markkinaosuudet ovat marginaalisia, että keskittymään osallistuvat yritykset ovat läheisiä kilpailijoita, että asiakaskunnalla ei ole tasoittavaa neuvotteluvoimaa ja että markkinoille pääsyllä on suuria esteitä (riidanalaisen päätöksen 83 kohta).

196 Yhtäältä kantajat moittivat olutkaupan markkinoiden rajausta anniskelumyynnin jakelukanavalla. Komissio ilmoittaa riidanalaisen päätöksen 52 kohdassa tältä osin, että se ei voi menettelyn valmisteluvaiheessa sulkea pois sitä, että kyseinen markkina on erillismarkkina, ja huomauttaa, että analyysi ei vaikuta kyseessä olevan keskittymän soveltumista sisämarkkinoille koskevan, siirtopyynnön hyväksymisen jälkeen tehtävän perusteellisen tutkimuksen tuloksiin. Kantajien kritiikki on turhaa, koska ne itsekin myöntävät, että komissiolla on a priori oikeus käyttää tätä merkityksellisten markkinoiden määritelmää alustavassa analyysissa, ja koska ne eivät vetoa mihinkään tekijöihin mainittujen markkinoiden vaihtoehtoista rajausta varten.

197 Toisaalta kantajat katsovat, että riidanalaisessa päätöksessä kuvataan ainoastaan ennen kyseessä olevan keskittymän toteutumista vallinnutta tilannetta eikä siinä analysoida sitä, vaikuttaako keskittymä haitallisesti kilpailuun Luxemburgissa. Jos yksi osapuolista olisi jo ollut monopoliasemassa merkityksellisillä markkinoilla ennen keskittymää, kyseinen tilanne voi tietenkin jäädä keskittymän kilpailuvaikutuksia koskevan arvioinnin ulkopuolelle. Näin ei ole sitä vastoin silloin, kun määräävä markkina-asema tietyillä markkinoilla perustuu keskittymään tai saa siitä vahvistusta (ks. vastaavasti tuomio 23.5.2019, KPN v. komissio, T-370/17, EU:T:2019:354, 113 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Komissio arvioi nyt käsiteltävässä asiassa tilanteen vastaavan viimeksi mainittua. Kilpailuun kohdistuvia tulevia ja mahdollisia vaikutuksia korostetaan seuraavan kaltaisella ilmauksella ”osallistuvien yritysten yhdistetyt markkinaosuudet lienevät erittäin suuria”, jota on käytetty riidanalaisen päätöksen 81 kohdassa. Lisäksi kuten edellä 186 kohdassa todetaan, kumulatiiviset markkinaosuudet ovat merkittävä tekijä sen kannalta, kuinka todennäköisenä voidaan pitää keskittymän aiheuttamia yhteensovittamattomia vaikutuksia.

198 Tästä seuraa, että kantajien esittämät väitteet eivät ole luonteeltaan sellaisia, että niiden voitaisiin katsoa osoittavan komission tehneen ilmeisen arviointivirheen kyseessä olevan keskittymän horisontaalisia vaikutuksia koskevassa analyysissa.

199 Yhtäältä sitä seikkaa ei erityisesti ole riitautettu, että kyseessä oleva keskittymä johtaa kyseiseen keskittymään osallistuvien yritysten suureen yhteenlaskettuun markkinaosuuteen Luxemburgin markkinoilla juomien ja oluiden tukkukaupassa anniskelumyynnin jakelukanavalla (ks. edellä 186 ja 195 kohta), ja toisaalta kyseisten yritysten kilpailijoiden markkinaosuudet ovat erittäin pieniä (ks. edellä 187 ja 195 kohta). Se, että yrityksellä on huomattava markkinaosuus, on erittäin merkityksellistä, ja keskittymän osapuolina olevien yritysten markkinaosuuksien suhde näiden yritysten kilpailijoiden ja varsinkin välittömästi niitä pienempien kilpailijoiden markkinaosuuksiin on pätevä osoitus määräävän aseman olemassaolosta tai tehokkaan kilpailun olennaisesta estymisestä (ks. vastaavasti tuomio 20.12.2023, Naturstrom v. komissio, T-60/21, ei julkaistu, EU:T:2023:839, 342 kohta).

200 Kaiken lisäksi kyseessä olevaan keskittymään osallistuvat yritykset ovat läheisiä kilpailijoita, joiden merkkivalikoima on huomattavan päällekkäistä (ks. edellä 188 ja 195 kohta), eikä niiden asiakkailla ole riittävästi tasoittavaa neuvotteluvoimaa (ks. edellä 189 ja 195 kohta). Ei ole liioin näytetty toteen, että uusien kilpailijoiden tulo markkinoille olisi todennäköistä (edellä 190–193 ja 195 kohta).

201 Nämä seikat huomioon ottaen komissio ei ole tehnyt ilmeistä arviointivirhettä katsoessaan riidanalaisen päätöksen 73 ja 80 kohdassa, että kyseessä oleva keskittymä uhkaa aiheuttaa yhteensovittamattomia vaikutuksia, jotka johtuvat horisontaalisista päällekkäisyyksistä Luxemburgin markkinoilla juomien ja oluiden tukkukaupassa anniskelumyynnin jakelukanavalla.

Ei-horisontaalisia vaikutuksia koskeva analyysi

202 Komissio päättelee riidanalaisen päätöksen 84 kohdassa, että kyseessä oleva keskittymä uhkaa johtaa kysyntämarkkinoiden sulkemiseen sen takia, että Luxemburgin markkinoilla on ei-horisontaalisia päällekkäisyyksiä yhtäältä oluiden tuotannossa ja toimituksessa anniskelumyynnin jakelukanavalla ja toisaalta juomien (olut mukaan luettuna) tukkukaupassa kyseisellä jakelukanavalla sekä rajatummilla ja pienemmillä markkinoilla, jotka koskevat ainoastaan oluen tukkukauppaa samalla jakelukanavalla.

203 Suuntaviivat ei-horisontaalisten sulautumien arvioinnista yrityskeskittymien valvonnasta annetun neuvoston asetuksen nojalla (EUVL 2008, C 265, s. 6, jäljempänä ei-horisontaalisia sulautumia koskevat suuntaviivat) sitovat komissiota edellä 184 kohdassa mainitun oikeuskäytännön nojalla, ja suuntaviivojen 59 kohdassa todetaan seuraavaa: arvioidessaan, kuinka todennäköistä on, että sulautuminen johtaa kysyntämarkkinoiden sulkemiseen ja aiheuttaa siten kilpailunvastaisia vaikutuksia, komissio tutkii aluksi, olisiko sulautuman tuloksena syntyvällä yrityksellä valmiudet estää pääsyä tuotantoketjun loppupään markkinoille, toiseksi, kannustaisiko se sulautuman tuloksena syntyvää yritystä toimimaan näin, ja kolmanneksi, olisiko markkinoiden sulkemiseen tähtäävällä strategialla olennainen haitallinen vaikutus kuluttajiin tuotantoketjun loppupäässä.

204 Riidanalaisen päätöksen 85–87 perustelukappaleesta ilmenee, että komissio on käsiteltävässä asiassa tutkinut nämä kolme kumulatiivista edellytystä, eikä kantaja ole moittinut tätä menettelytapaa.

205 Ensiksikin komissio katsoo riidanalaisen päätöksen 85 kohdassa, että kyseessä olevan keskittymän tuloksena syntyvällä yrityksellä voi olla valmiudet sulkea kilpailijoidensa pääsy markkinoille oluen tuotannon ja toimittamisen tuotantoketjun alkupäähän anniskelumyynnin jakelukanavalla ja estää niitä muodostamasta riittävän suurta asiakaskuntaa Luxemburgissa. Kantajat eivät tässä yhteydessä kiistä sitä tosiasiaa, että keskittymään osallistuvien yritysten kumulatiivinen markkinaosuus on 70–80 prosenttia tuotantoketjun loppupäässä eli kaikkien juomien ja oluen tukkukaupan markkinoilla Luxemburgissa kyseisellä jakelukanavalla. Ne eivät kyseenalaista myöskään sitä seikkaa, että Luxemburgiin ja muihin jäsenvaltioihin sijoittautuneet oluen tuottajat ja toimittajat tukeutuvat kyseisiin yrityksiin jakelukanavana. Nämä tekijät ovat osoitus siitä, että mainitulla yksiköllä on huomattava markkinavoima tuotantoketjun loppupäässä ei-horisontaalisia sulautumia koskevien suuntaviivojen 61 kohdassa kuvatulla tavalla, ja kuten komissio on riidanalaisen päätöksen 85 kohdassa todennut, se muodostaa tärkeän markkinan kyseisille tuottajille ja toimittajille.

206 Kantajat väittävät, että komissio ei ole ottanut huomioon Luxemburgissa olemassa olevia vaihtoehtoja, mutta riidanalaisen päätöksen 85 kohdassa todetaan myös, ettei yhdelläkään kilpailevalla jakelijalla ja tukkukauppiaalla ole yli 5 prosentin markkinaosuutta ja etteivät ne siis ole uskottava vaihtoehto suhteellisen pienen kokonsa vuoksi, eivätkä kantajat ole tätä kyseenalaistaneet. Edellä 192 ja 193 kohdassa ilmoitetuista syistä suuralueen jakelijoita ei voida pitää riittävänä kilpailupaineena, toisin kuin kantajat katsovat. Näin ollen sillä seikalla, että AB InBev on pystynyt löytämään korvaavat kauppasuhteet, ei ole merkitystä, ei liioin sillä, että AB InBev ei ole itse hankkinut Boissons Heintzia etuosto-oikeudellaan, kun otetaan huomioon, että kyseessä on asianomaisen yrityksen itsenäinen talouspäätös. Tuotantoketjun alkupään markkinoiden talouden toimija ei ole velvollinen itse toimimaan tuotantoketjun loppupään markkinoilla parantaakseen sinne pääsyn edellytyksiä.

207 Toiseksi komissio katsoo riidanalaisen päätöksen 86 kohdassa, että kyseessä olevan keskittymän tuloksena syntyvällä yrityksellä voi olla kannustin sulkea kilpailijoidensa pääsy markkinoille oluen tuotannon ja toimittamisen tuotantoketjun alkupäähän anniskelumyynnin jakelukanavalla ja estää niitä muodostamasta riittävän suurta asiakaskuntaa Luxemburgissa. Komissio toteaa edellä mainitussa kohdassa, että Brasserie Nationalen markkinaosuus on 40–50 prosenttia ja että sen vuotuinen tuotantokapasiteetti on 240 000 hehtolitraa, kun sen oluttuotanto vuonna 2022 oli vain 155 000 hehtolitraa. Kantajat kiistävät tämän toteamuksen ja korostavat, että niiden tuotannon lisääminen 100 prosentilla suuriin kansainvälisiin konserneihin nähden olisi epärealistista ja että Brasserie Nationalen tuotannon kasvattaminen ei haittaisi kilpailua. Ne lisäävät, että Brasserie Nationale on vain pk-yritys ja että markkinavoima on kokonaisuudessaan AB InBevillä.

208 Tässä on syytä korostaa, ettei komissio ole katsonut Brasserie Nationalen voivan kaksinkertaistaa tuotantonsa verratessaan riidanalaisen päätöksen 86 kohdassa kyseisen yrityksen vuoden 2022 tuotantoa, joka oli 155 000 hehtolitraa, yrityksen vuotuiseen 240 000 hehtolitran tuotantopotentiaaliin. Kantajat eivät ole kiistäneet näitä lukuja, joten Brasserie Nationalella on käyttämätön 85 000 hehtolitran lisätuotantokapasiteetti, jonka avulla se voisi kasvattaa tuotantoaan tähän määrään.

209 Lisäksi on syytä muistaa, kuten ei-horisontaalisia sulautumia koskevien suuntaviivojen 68 kohdassa todetaan, että se, onko sulautuman tuloksena syntyvällä yrityksellä kannustinta markkinoiden sulkemiseen, riippuu siitä, kuinka kannattavaa sulkeminen on, sillä sulautuman tuloksena syntyvän yrityksen on pyrittävä tasapainottamaan yhtäältä mahdolliset kustannukset, joita sille aiheutuu siitä, että tuotantoketjun loppupään markkinat suljetaan tuotantoketjun alkupäässä toimivilta kilpailijoilta, ja toisaalta mahdolliset voitot, joita sille voi kertyä tästä. Kuitenkaan muut perustelut, joilla kantajat kiistävät kannustimia sulkea pääsy tuotantoketjun loppupään markkinoille koskevat komission päätelmät riidanalaisen päätöksen 86 kohdassa, eivät koske tällaisen sulkemisstrategian kannattavuutta vaan yksinomaan sen vaikutuksia kilpailuun. Siksi niitä tarkastellaan jäljempänä 211 ja 212 kohdassa käsiteltäessä analyysia sulkemisstrategian vaikutuksesta kilpailuun.

210 Kun otetaan huomioon edellä 208 kohdassa mainittu lisätuotantokapasiteetti ja 207 kohdassa mainittu Brasserie Nationalen markkinaosuus, jota kantajat eivät kiistä, viimeksi mainitut eivät voi näissä olosuhteissa moittia komissiota siitä, että se on riidanalaisen päätöksen 86 kohdassa katsonut, ettei voida sulkea pois sitä, että kyseessä olevan keskittymän tuloksena syntyneellä yrityksellä on kannustin suosia oman oluttuotantonsa myyntiä ja lisätä voittoja, joita se saa oman markkinaosuutensa kasvattamisesta tuotantoketjun loppupäässä markkinoiden ulkopuolelle suljettujen kilpailijoiden kustannuksella.

211 Kolmanneksi komissio katsoo riidanalaisen päätöksen 87 kohdassa, että kysyntämarkkinoiden sulkemisstrategiaan liittyy aina riski merkittävästä vaikutuksesta oluen tuotannon ja toimittamisen tuotantoketjun alkupään markkinoihin anniskelumyynnin jakelukanavalla ja olutteollisuuden toimialalla ylipäätään. Komissio katsoo erityisesti, että kun otetaan huomioon Brasserie Nationalen merkittävä markkina-asema, ei voida sulkea pois sitä, että Brasserie Nationale voi saada lisävolyymia karkottamalla tuotantoketjun loppupäässä olevat kilpailijat; mikä tahansa kysyntämarkkinoiden sulkemisstrategia voi näkyä korkeampina hintoina tai loppuasiakaskunnan vähäisempänä valinnanvarana, erityisesti koska tuotantoketjun alkupään kilpailijoilla ei ole pääsyä tuotantoketjun loppupään markkinoille tai koska tuotantoketjun loppupään toimijoiden kustannukset kasvavat. Kantajat kiistävät tämän perustelun väittämällä, että siltä osin kuin tuotantoketjun alkupään markkinoiden kilpailijat ovat suuria kansainvälisiä

konserneja, kuten AB InBev, Carlsberg Group tai Heineken, ei ole uskottavaa, että Brasserie Nationale pystyisi nostamaan hintojaan ilman, että sen asiakkaat kääntyisivät kilpailijoiden puoleen.

212 Sitä ei kuitenkaan ole kiistetty, että yhtäältä Brasserie Nationalen markkinaosuus on, kuten komissio korostaa riidanalaisen päätöksen 87 kohdassa, 40–50 prosenttia oluen tuotannon ja toimittamisen tuotantoketjun alkupään markkinoilla, kun jakelukanavana on anniskelumyynti Luxemburgissa, ja toisaalta kyseessä olevaan keskittymään osallistuvien yritysten kumulatiivinen markkinaosuus on noin 70–80 prosenttia kaikkien juomien tukkukaupan ja oluen tukkukaupan Luxemburgin markkinoista tällä jakelukanavalla, kuten riidanalaisen päätöksen 85 kohdasta ilmenee. Ottaen huomioon kyseisen keskittymän tuloksena syntyvän yksikön merkittävä asema kyseisillä markkinoilla ei ole mahdollista todeta ilman lisänäyttöä, että kansainvälisten konsernien kilpailu voisi muodostaa kyseiseen yksikköön kohdistuvan riittävän kilpailupaineen. Kuten komissio korostaa, vaikka se voitaisiin sulkea pois, että Brasserie Nationalen tuotannon lisäyksellä olisi kielteisiä vaikutuksia kansainvälisiin toimijoihin, näin ei olisi asian laita muiden pienempien kilpailijoiden osalta tuotantoketjun alkupään markkinoilla.

213 Tästä seuraa, että kantajien esittämät väitteet eivät ole luonteeltaan sellaisia, että niiden voitaisiin katsoa osoittavan komission tehneen ilmeisen arviointivirheen kyseessä olevan keskittymän ei-horisontaalisia vaikutuksia koskevassa analyysissa.

214 Erityisesti kun otetaan huomioon yhtäältä kyseessä olevaan keskittymään osallistuvien yritysten huomattava voima ja merkittävä asema jakelukanavana tuotantoketjun loppupään markkinoilla (ks. edellä 205 ja 206 kohta) ja toisaalta Brasserie Nationalen suuri markkinaosuus tuotantoketjun alkupään markkinoilla (ks. edellä 207 ja 208 kohta), komissio ei ole tehnyt ilmeistä arviointivirhettä katsoessaan riidanalaisen päätöksen 85 ja 86 kohdassa, että kyseessä olevan keskittymän tuloksena syntyneellä yrityksellä olisi sekä valmiudet sulkea kilpailijoidensa pääsy tuotantoketjun alkupään Luxemburgin markkinoille ja estää niitä muodostamasta riittävän suurta asiakaskuntaa että kannustin tehdä niin. Komissio ei myöskään ole tehnyt ilmeistä arviointivirhettä katsoessaan riidanalaisen päätöksen 87 kohdassa, että tällainen kysyntämarkkinoiden sulkemisstrategia uhkaa vaikuttaa merkittävästi tehokkaaseen kilpailuun tuotantoketjun alkupään markkinoilla ja oluen markkinoihin ylipäätään, varsinkin niiden kielteisten vaikutusten takia, joita aiheutuu tuotantoketjun alkupään kilpailijoiden pääsyn estämisestä tuotantoketjun loppupään markkinoille (ks. edellä 211 kohta).

215 Edellä esitettyjen näkökohtien valossa voidaan päätellä, että kantajat eivät ole onnistuneet kyseenalaistamaan kyseessä olevan keskittymän horisontaalisia ja ei-horisontaalisia vaikutuksia koskevia alustavia analyyseja ja että komissio voi riidanalaisen päätöksen 88 kohdassa katsoa tekemättä ilmeistä arviointivirhettä, että kyseinen keskittymä uhkaa ”vaikuttaa merkittävällä tavalla kilpailuun oluen tuotannon ja toimittamisen tuotantoketjun alkupään markkinoilla anniskelumyynnin jakelukanavalla Luxemburgissa, samoin kuin kaikkien juomien tukkukaupan markkinoihin tuotantoketjun loppupäässä samalla jakelukanavalla ja oluen tukkukauppaan mainitulla jakelukanavalla Luxemburgissa”.

216 Seitsemäs kanneperuste on näin ollen hylättävä.

Kahdeksas kanneperuste: komission käsiteltäväksi siirtämisen asianmukaisuutta koskevien merkityksellisten näkökohtien puuttuminen

217 Kantajat kiistävät komission näkemyksen, jonka mukaan siirtopyynnön hyväksyminen on asianmukaista ja kuuluu komission harkintavaltaan, koska Luxemburgissa ei ole kansallista yrityskeskittymien valvontajärjestelmää. Ne korostavat, että asetuksen N:o 139/2004 22 artikla muodostaa laillisen järjestelmän, jonka soveltamisehdot on säädetty kyseisen artiklan 3 kohdassa. Tarkoituksenmukaisuuteen liittyvillä näkökohdilla ei ole tällaisessa järjestelmässä sijaa, joten kysymystä mainitun hyväksynnän asianmukaisuudesta ei tulisi edes esittää. Näin on sitäkin selvemmin tilanteessa, jossa kyseinen järjestelmä on poikkeusjärjestelmä.

218 Kantajat katsovat, että jos kyseisellä artiklalla on aiemmin kyetty paikkaamaan yrityskeskittymien valvonnan puuttumista tietyistä jäsenvaltioista, kuten Luxemburgista, se ei olisi oikeudellisesti hyväksyttävää enää 20 vuoden kuluttua asetuksen N:o 139/2004 antamisesta. Niiden mukaan sikäli kuin Euroopan unionin neuvosto, komissio ja Euroopan parlamentti olisivat halunneet tehdä yrityskeskittymien valvonnasta pakollista jokaisessa jäsenvaltiossa, niillä olisi ollut 20 vuotta aikaa tehdä niin. Kantajat täsmensivät istunnossa antamassaan vastauksessa unionin yleisen tuomioistuimen esittämään suulliseen kysymykseen, että ne eivät pyrkineet perusteluillaan kyseenalaistamaan Luxemburgin suurherttuakunnan yleistä mahdollisuutta tehdä siirtopyyntö sellaisenaan mainitun asetuksen 22 artiklan 1 kohdan nojalla.

219 Komissio ja AB InBev kiistävät kantajien väitteet.

220 Aluksi on muistutettava, että asetuksen N:o 139/2004 22 artiklassa sallitaan se, että jäsenvaltiot, joilla ei ole kansallisia yrityskeskittymien valvontaa koskevia oikeussääntöjä, voivat pyytää komissiota valvomaan keskittymiä, jotka voivat aiheuttaa ongelmia niiden alueella, jos nämä keskittymät vaikuttavat myös jäsenvaltioiden väliseen kauppaan (tuomio 3.9.2024, Illumina v. komissio, C-611/22 P ja C-625/22 P, EU:C:2024:677, 147, 164 ja 199 kohta).

221 Asetuksen N:o 139/2004 22 artiklassa annetaan siis Luxemburgin suurherttuakunnalle mahdollisuus siirtää keskittymän tutkinta komissiolle siitä tosiseikasta riippumatta, että kyseisellä jäsenvaltiolla ei ole kansallista sääntelyä keskittymien valvonnan alalla.

222 Asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 3 kohdan mukaan komissio voi päättää tutkia keskittymää, josta on tehty tällainen siirtopyyntö, jos kyseisessä säännöksessä asetetut muodolliset ja aineelliset edellytykset täyttyvät.

223 Tästä seuraa, että kyseisten edellytysten on täytyttävä, jotta siirtopyyntö voidaan hyväksyä, ja sana ”voi” kertoo, että komission ei ole pakko hyväksyä sitä, vaan sillä on tässä harkintavaltaa. Kuten siirtotiedonannon 7 kohdassa todetaan, komissiolla on huomattavasti harkintavaltaa päättäessään, suostuako asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan nojalla käsittelemään asia, joka ei kuulu mainitun asetuksen nojalla sen alkuperäiseen toimivaltaan.

224 Komissiolla oli siis oikeus arvioida, oliko kyseessä olevan keskittymän siirtäminen sen käsiteltäväksi asianmukaista, ottamalla huomioon tekijät, jotka luonnehtivat tilannetta nyt käsiteltävässä asiassa. Täsmällisemmin sanottuna kantajat eivät voi moittia komissiota siitä, että se on riidanalaisen päätöksen 92 kohdassa ottanut huomioon sen, ettei Luxemburgin suurherttuakunnalla ole yrityskeskittymien valvontajärjestelmää ja että jos siirtopyyntöä ei hyväksyttäisi, kyseessä olevaa keskittymää ja sen vaikutuksia ei käsiteltäisi missään muussakaan yrityskeskittymien valvontajärjestelmässä.

225 Kahdeksas kanneperuste on näin ollen hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

226 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantajat ovat hävinneet asian, ne on velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut tämän vaatimusten mukaisesti.

227 Työjärjestyksen 138 artiklan 3 kohdan mukaan AB InBev ja ACL vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kuudes jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Brasserie Nationale (aiemmin Brasseries Funck-Bricher et Bofferding) ja Munhowen SA vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja ne velvoitetaan korvaamaan Euroopan komission oikeudenkäyntikulut.

3) Anheuser-Busch InBev ja Autorité de concurrence du Grand-Duché de Luxembourg vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Costeira Kancheva Öberg

Zilgalvis Tichy-Fisslberger

Julistettiin Luxemburgissa 2 päivänä heinäkuuta 2025.

Allekirjoitukset

Sisällys

Asian tausta . . . 2

Kyseessä olevat yksiköt . . . 2

Kyseessä oleva keskittymä . . . 3

Pyyntö siirtämisestä komission käsiteltäväksi . . . 3

Riidanalainen päätös . . . 4

Asianosaisten vaatimukset . . . 5

Oikeudellinen arviointi . . . 5

Kantajien edustajana on oltava riippumaton asianajaja . . . 5

Ensimmäinen kanneperuste: asetuksen N:o 1 nojalla sovellettavan kieliä koskevan järjestelyn rikkominen . . . 6

Toinen kanneperuste: asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa säädetyn 15 työpäivän määräajan rikkominen . . . 8

Tiedoksisaannin käsitteen tulkinta . . . 9

15 työpäivän määräajan alku nyt käsiteltävässä asiassa . . . 13

Komission suorittama 15 työpäivän määräajan noudattamista koskeva tarkastus . . . 14

Luottamuksensuojan ja oikeusvarmuuden periaatteiden väitetty loukkaaminen . . . 15

Kolmas kanneperuste: asetuksen N:o 139/2004 22 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyn määräajan rikkominen . . . 16

Neljäs kanneperuste: riidanalaisen päätöksen antaminen tiedoksi liian myöhään . . . 18

Viides kanneperuste: puolustautumisoikeuksia, prosessuaalista yhdenvertaisuutta, oikeudenmukaista oikeudenkäyntiä ja luottamuksensuojaa koskevien periaatteiden loukkaaminen . . . 19

Kuudes kanneperuste: jäsenvaltioiden väliseen kauppaan kohdistuvaa vaikutusta koskevan arvion puuttuminen . . . 20

Seitsemäs kanneperuste: kilpailuun Luxemburgin alueella kohdistuvan merkittävän vaikutuksen uhkanpuuttuminen . . . 26

Horisontaalisia vaikutuksia koskeva analyysi . . . 28

Ei-horisontaalisia vaikutuksia koskeva analyysi . . . 32

Kahdeksas kanneperuste: komission käsiteltäväksi siirtämisen asianmukaisuutta koskevien merkityksellisten näkökohtien puuttuminen 35

Oikeudenkäyntikulut 36